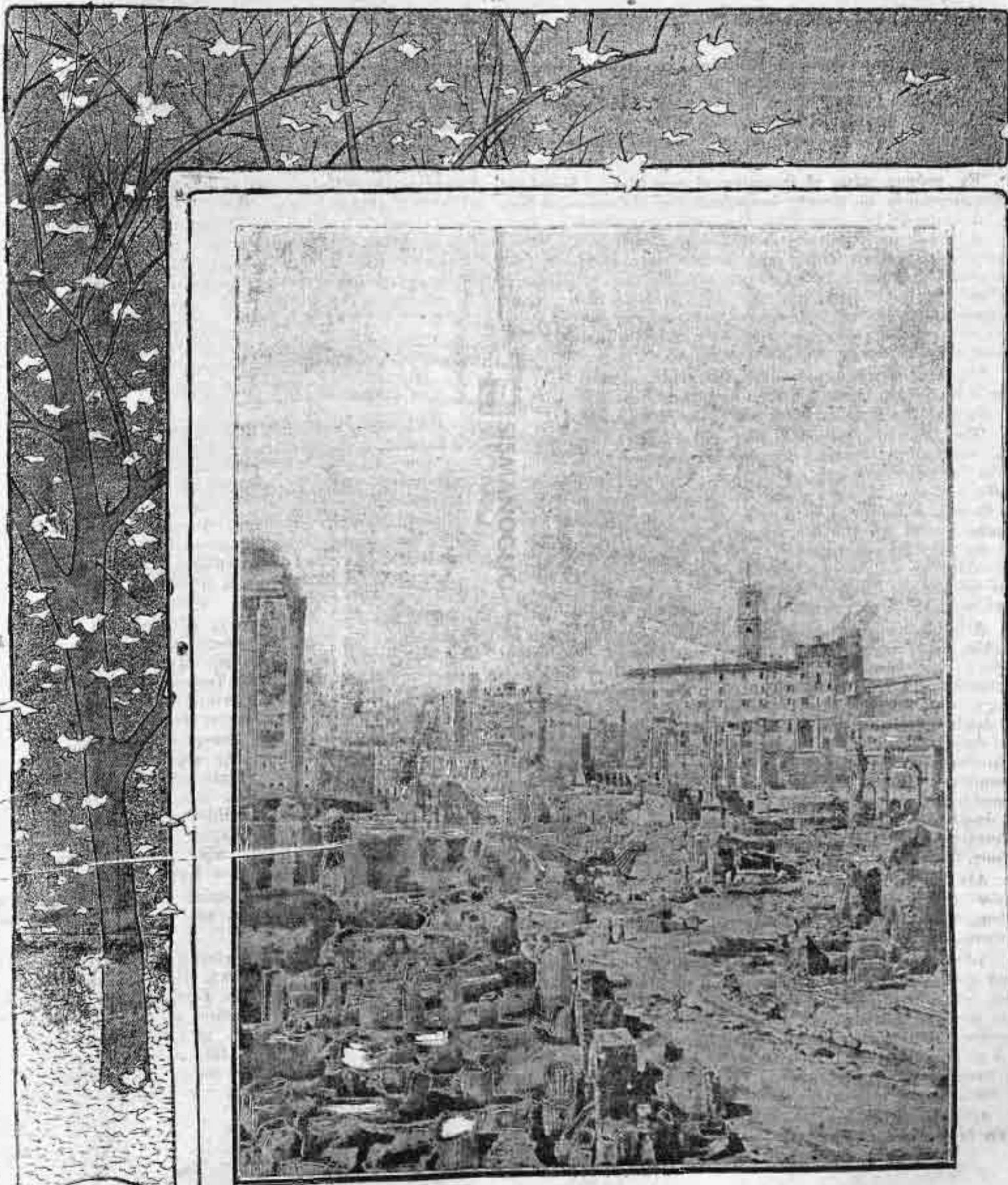

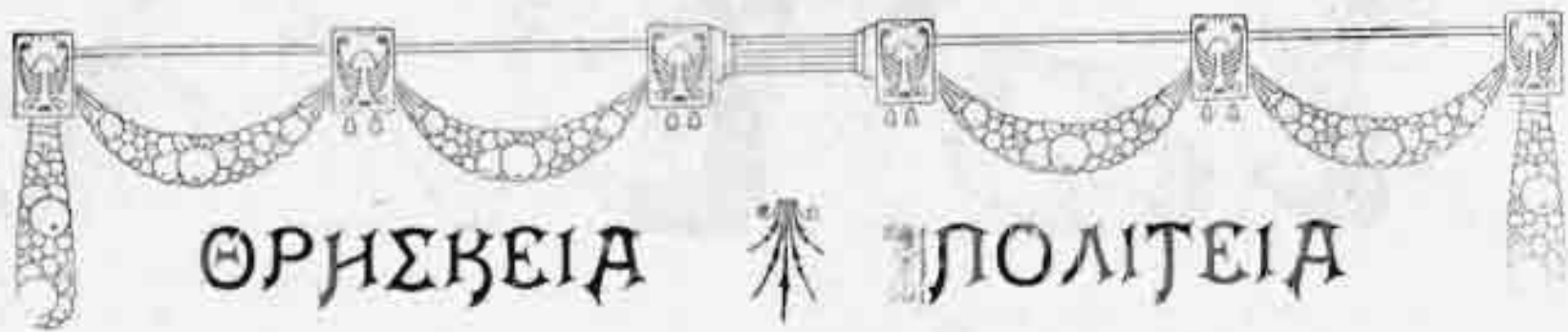
'Απ' Όλα

Το σήματόν μας: ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

Τὰ ερείπια τῆς ἐν Ρώμῃ ἀγορᾶς.

— ΤΕΛΟΣ —

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

ΠΟΛΙΤΕΙΑ

ΕΞΩΡΟΣΙΑΙ

Μία από τὰς ἀφρευθεστέρας ἐκδηλώσεις τῆς ψυχικῆς ἀδυναμίας εἶναι καὶ ἡ ἀσπίθεια εἰς τὰς θρησκευτικὰς ἡμῶν πεποιθήσεις. Γεννηθέντες μὲ αὐτὰς, γαλουρηθέντες δι' αὐτῶν καὶ συναυξηθέντες μαζὶ τῶν, δυσκόλως δυνάμεθα ν' ἀπαλλαγῶμεν αὐτῶν καὶ πάντοτε δεκμιζόμεν μεγάλην πικρίαν, ὁσῶς παραμελήσομεν τι ἢ πράξομεν κατὰ ἀπᾶν πρὸς αὐτάς.

Ἐν τούτοις, καίτοι αἱ θρησκευτικαὶ πεποιθήσεις, ἀποτελοῦσιν τι ἀναρρίπττον ἐκ τῆς ψυχικῆς ὑποστάσεώς μας, εὐρίσκονται ἄνθρωποι, οἱ ὅποιοι μὲ πικρὸν ὄντως ἐλαφρότητα ἀποτινάσσουσιν αὐτάς καὶ μετ' ἐγκαυχήσεως τολμῶσι ν' ἀνομολογῶσι τοῦτο. Τοιοῦτοις, δυστυχῶς, εὐρίσκομε πολλοὺς κατ' ἐκείστην εἶναι ἀρκετοὶ καὶ δὲν ἀποκρύπτονται, διότι ἔν ἀπὸ τῶν συμπτῶματ' ἀκριβῶς τῆς ἀσπίθειας τῶν τούτων εἶναι διὰ λόμψουσι, αὐτῆς. Οἱ ἄνθρωποι οὗτοι, καίτοι καὶ ὑσπύονται νεωτεριστικὰ καὶ ἀνθρώπινα τῆς προόδου, ἐν τούτοις δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο, παρὰ τελματογᾶν μικρόβια, τῶν ὁποίων ἡ ἀναστροφή εἶναι πάντοτε ἐπιβλαβὴς καὶ νοσογόνος.

Ἄς τοὺς ἀποκηρύξομεν, ὅχι μόνον διότι εἶναι καὶ τόσον ἐπίφοβοι, ὅσον διότι διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ θὰ δυναθῶμεν νὰ τοὺς ἐπαναφέρωμεν εἰς τὴν ὁδόν, ἐξ ἧς ἔξαρτήσαν ἂν εἶναι ἀκόμη καιρὸς.

Ἐκτὸς ὅμως τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, οἱ ὅποιοι διακείνται ψυχῶς πρὸς τὰς θρησκευτικὰς πεποιθήσεις, ὑπάρχουσι καὶ ἄλλοι, οἱ ὅποιοι προβαίνοσι κάπως μακρότερον. Λακίλουν αὐτοὺς διὰ τὴν οὐρανόθεν ἀρετῶς εἰς τὴν ἀγκάλην ἄλλων. Δὲν δύναται νὰ συγχωρῶ τὴν θρησκείαν ἐκείνην, ἢ ὁποία πρόκειται νὰ τοὺς δεχθῆ, διότι εἶναι παραδεδομένον ὅτι, μετ' ὅσης ἐλαφρότητος ἀπηλλάγησαν τῶν προῶτων πρὸς τὴν θρησκείαν σφάσεως, μετὰ τῆς ἰδίας ἂν μὴ καὶ πλείονος θ' ἀπαλλαγῶσι καὶ τῶν νέων, τὴν ὁποίαν συνήσαν, τοσοῦτον μᾶλλον, ὅσον πάντοτε θὰ ὑπάρχη εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας τῶν κάποι' μυστικῆ καὶ ἀνεκδήλωτος συμπάθεια πρὸς τὴν πρώτην αὐτῶν θρησκείαν.

Διὰ τοὺς τοιοῦτους, φρονῶ ὅτι πολὺ ὀλίγα φροντίδες πρέπει νὰ ληφθῶσι πρὸς πόλημιν τῶν τοιοῦτων μεταπηδήσεων, διότι ἡ ἐξομῶσις ἐκ πεποιθήσεως, ὅπως καὶ ἐπαναρχόμενοι θὰ εἶναι ἀχρηστοὶ ἢ ἔξ ἐλαφρότητος, ὅποτε θὰ εἶναι ἐπιβλαβεῖς. Δὲν πρέπει νὰ πράττομεν ὅμως τὸ αὐτὸ καὶ διὰ τὸ ἀνάγκη τέκνα τοῦ λαοῦ, τὸν μικρὸν παῖδα τοῦ ἀγοῦτου ἢ τὴν ἀπλοῦσιν χωρικὴν νεάνίδα, οἵτινες δελεῶνται εἴτε ἀπὸ τὴν σιληθρότητα τῆς λευκοπέτρας, τὴν ὁποίαν νομίζουσι ἀδύμωτα, εἴτε ἀπὸ τὰς ὑπὸ τὸν ὄνομα κοινωνικῶν τιμῶν ἀποβρασμάτων. Ἔχομεν καθήκον νὰ προστατεύσομεν αὐτοὺς νὰ περιφρονήσομεν τὰς ψυχὰς τῶν καὶ νὰ ἀνορθώσομεν τὴν καρδίαν, μέχρις οὗ, ἀπηλλαγμένοι τῶν προλήψεων, ἀντιληφθέντες τὰς συνθήκας τῆς κοινωνίας καὶ καταλλήλως ἀνεπτυγμένοι, μόνον πλέον ἐκλέξωσι τὸν δρόμον, ὅστις τοῖς ἀρέσκει.

Δὲν ὑπάρχει θλιβερότερα ἀπώλεια ἀπὸ τῆς ἀπωλείας τῶν τρυφερῶν τούτων ψυχῶν, ὅπως δὲν ὑπάρχει μᾶλλον ἔνοχος ἀσπίθια, ἐκείνης, τὴν ὁποίαν ἔχομεν πρὸς τὰ τέκνα τοῦ λαοῦ τὰ ὁποία, ἐγκαταλείπονται εἰς τὴν τύχην τῶν.

Δι' αὐτὰ εὐδυνώμεθα πάντες· εἴτε ἱερεῖς, εἴτε διδάσκαλοι, εἴτε ἀπλοὶ πολῖται εἰσέδη. Δὲν μᾶς ἐπιτρέπεται νὰ μένομεν ψυχροὶ ἀπέναντι τῶν ἐνδεχομένων τούτων ἰσομοσίων, τὰ αἵτια τῶν ὁποίων εἶναι συνήθως ἡ πτωχεία, ἡ ἀπάτη, ἡ ἀμάθεια καὶ ὁ δόλος. Τὴν πτωχείαν δυνάμεθα νὰ πολεμήσομεν διὰ τῆς συστάσεως ἰργαστηρίων, εἰς ἃ νὰ προσέχωνται αἱ ὁμογενεῖς νέοι καὶ νῆαι. τὴν ἀπάτην διὰ τῆς παιδείας τῶν ἱερέων μεσίμνης, τὴν ἀμάθειαν διὰ τῶν σχολῶν καὶ τὸν δόλον διὰ τῆς ἐνδελεχοῦς ἐπιστήμης τῆς διαιγωγῆς τῶν.

Αὐτὰ εἶναι καθήκοντα πολὺ ἱερὰ, ἀλλὰ καὶ — δυστυχῶς — πολὺ ὀλίγον ἐκτελούμενα.

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

Καὶ κατὰ τὸ ληξάν ἐφθήμερον ἢ πρὸ πολλοῦ ὑποδόσκουσα κυβερνητικὴ κρίσις, οὐ μόνον ἐν Ἑλλάδι πέρας, ἀλλὰ καὶ εὐδαιμόνιον σοβαρὰν ἀπόρριψιν, ἐξ ἧς νὰ ἐκδηλῶνται τὰς συμπεριπέρας περὶ τοῦ ἐκδηλουμένου. Αἱ ὑπὸ τῶν ἀδιαλλάκτων καταδραστηρίων προσπάθειαι περὶ ἀνατροπῆς τῆς Κυβερνήσεως ἔξ ἐκαρποφόρησαν, διότι ἀπ' ἐνός μὲν ἢ μεγαλύτερα μερὲς τοῦ Κομιτάτου εἶναι κατὰ τῆς ὑπουργικῆς κρίσεως, ὡς ἀσφαροῦ εἰς τὸ Κράτος, κατ' ἴν ἐπαχθὴν τὸ Κρητικὸν ζήτημα ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἀξίνεται. Ἐκτὸς τούτου, ὅσοι ἐκ τῶν συμπεριπέρας ὑπουργῶν, ὁ ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν καὶ τῆς Δικαιοσύνης, εἶναι κεκρηυγμένοι ὑπὲρ τοῦ Χακκὴ πασά καὶ αὐτοὶ δὲ ἐν τῇ Ἰπουργικῇ Συμβουλίᾳ ἀνήκοντες εἰς τὸ κόμμα τῆς «Ἐνώσεως καὶ Προόδου» ἐπιστάζουσιν εἰς τὴν πρόκλησιν ὑπουργικῆς κρίσεως πρὸς τὴν συγκλήσιν τῆς Βουλῆς.

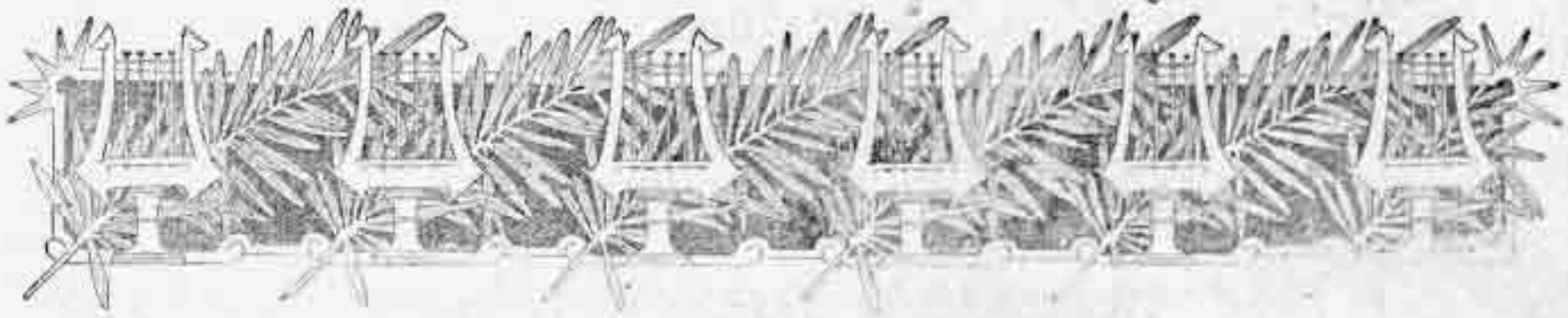
Τὸ Κομιτάτον ὅμως ἐπιμένει εἰς τὴν ὑπουργικὴν κρίσιν καὶ τὴν ἀνατροπὴν τοῦ Μ. Βαζόρου καὶ πρὸς τοῦτο ἐμνημονεύθη τελευταίον τὴν ρῆσιν τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν καὶ τοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, ὅστις νῦν εἶναι εἰς τῶν θερμότερων ὁπαδῶν τοῦ κόμματος τῆς «Ἐνώσεως καὶ Προόδου».

Περὶ τὰ μέσα τῆς ἐβδομάδος διεβῆθη εἰς τοὺς πολιτικοὺς κύκλους, ὅτι ἡ ὑπουργικὴ κρίσις ἀπεσοδύθη δριστικῶς διὰ προσωρινῶν συμβιβασμῶν μεταξὺ Σαρκέτ πασά καὶ Ναῖλ βέγ. Ὁ ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν, χωρὶς νὰ ὑποχωρήσῃ εἰς τὴν γνώμην τοῦ Ναῖλ βέγ, ἐδέχθη νὰ ἐγκαταληφθῆ πρὸς τὸ παρὸν τὸ ζήτημα τοῦ προσωρινισμοῦ τοῦ ὑπουργείου του καὶ μετὰ τὴν συγκλήσιν τῆς Βουλῆς νὰ ζητηθῆ ἡ ἐπιμετρησὶς αὐτῆς ἐπὶ τῆς διαφοράς μεταξὺ τῶν δύο ὑπουργῶν. Περὶ τὰ τέλη ἡμῶς τῆς ἐβδομάδος, ἀντιθέτως πρὸς τὰς εἰρησυχίας ταύτας, ἐδεδοκίμη, ὅτι ἡ διάστασις ἀντὶ τῆς διευθετήσεως Διαβὲν ἐξυτέρον χαρακτῆρα.

Τὸ Κρητικὸν Ζήτημα κ. Λέγεται ὅτι ἡ Ἐγγλὴ Πύλη ἐπρότεινεν εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ὅπως ἔναντι ἀνταλλαγμάτων εἰς τὸν Περσικὸν κόλπον, ἀναλάβῃ αὐτὴ τὴν λύσιν τοῦ Κρητικοῦ ζητήματος συμφέροντος πρὸς τὰς βλέψεις τῆς Τουρκίας. Ἡ Ἀγγλία ἐξερρήσθη ἤδη ὅτι ἡ μὲν λύσις τοῦ ζητήματος τοῦ Περσικοῦ Κόλπου ἐπιφέρει, οὐχὶ ὅμως καὶ ἡ τοῦ Κρητικοῦ, διότι δὲν ἐπὶ ἡμέρας εἰσέτι ὁ πρόσφορος χρόνος. Κατόπιν τῆς ἀπαντήσεως ταύτης, ἡ Ἐγγλὴ Πύλη ἀπετάθη εἰς τὰς κυβερνήσεις Βιέννης καὶ Βερολίνου πρὸς διακινῶσιν τοῦ Κρητικοῦ ζητήματος. Πρὸς τούτ' ὅστις εἰς τὴν θέσιν τοῦ προεδριῶτος ἐν Παρισίοις διορισθεὶς τῶν ὑπουργῶν τῶν Ἐξωτερικῶν Οὐράτ πασά, ἐπερχόμενος διὰ Βιέννης, θὰ λάβῃ συνέντευξιν μετὰ τοῦ ὑπουργοῦ τῆς διπλῆς μοναρχίας κ. Ἀβενταλ. Κατὰ τὰς ἰσχυρὰς ἐφημερίδας, τὸ εἰς Βιέννην ταξίδιον τοῦ πρίγκηπος Γουσσόντ Ἰππεδὸν ἂν εἶναι ἀσχετὸν μὲ τὸ Κρητικὸν ζήτημα.

Κατὰ τὰς ἐκ Χανίων πληροφορίας, ἀκρα τῆς ἐπικρατεῖς ἐν τῇ νήσῳ, οὐδὲν ἐκτροπὸν ἐπιμαυώθη, οὐδὲ ὑπάρχει πιθανότης νὰ συμβῆ.

Τὸ μόνον, ὅπως παρατηρεῖται εἶναι ἡ εὐλόγος ἀνησυχία τῶν Κρητῶν διὰ τὴν ἐκδοκὴν τοῦ ζητήματος. Πάντες ἀναμένουσι μετ' ἀσπίθειας τὰ διακείμενα τῶν Δυναμῶν, ἐλπίζοντες, ὅτι ἐν τῇ εὐμενείᾳ τῶν αἱ Προστάτες ἂν θὰ ἐκλήσονται νὰ παραγνωρίσουν τὰς ἀξιώσεις αὐτῶν. Ἄλλως θὰ ἔχη τὸ πρᾶγμα, ἂν ἡ στάσις τῶν Δυναμῶν εἶναι ὑψηλῆς πρὸς τοὺς πόθους τοῦ κρητικοῦ λαοῦ. Ἀλλὰ μέχρις οὗ ἐκδηλωθῶν αἱ διακρίσεις τῶν Δυναμῶν, ἀπικεῖται ἀρκατὸς ἀκόμη χρόνος. Ἐως τότε οἱ Κρητεῖς ἔχουσι ἀπόφασιν νὰ τηρήσουν ἀπόλυτον ησυχίαν.

Ο . . . ΚΥΡΙΟΣ!

Αἱ ἡμερίδες ἀνήγγειλον προχθές ἔν χρηματικῶν σκάνδαλον. Κάποιος τραπεζίτης ἐν τῇ Ἑσπερικῇ, συννηθηθεὶς μὲ μερικὸς ἄλλους, ἔβησαν εἰς ἀνέργειαν ὅλα τὰ μέσα, τὰ ὅποια ἐδυνήθη ν' ἀνέλθῃ ἀπὸ τὰ καταχθόνια βύθη τῶν χρηματικῶν τελμάτων καὶ ἐπέταξε δι' ἀθεμίτων μέσων νὰ κερδοσκοπήσῃ ἐπὶ τῶν μετοχῶν μιᾶς ἐταιρίας.

Τὸ γεγονός αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ δὲν μᾶς ἐκπύρει. Ἐχομεν πλέον συνειθίσει εἰς τὴν ἰδίαν, ὅτι οἱ ἀπατεῶνες δὲν εἶναι τόσον σπάνια προϊόντα, ὥστε οἱ ἀθλοὶ τῶν μᾶς ἀρίνουν τικουῖς.

Συμβίβασαμεν εἰς τὴν παρουσίαν των, εἰς τὴν ἀναστροφήν των τόσον πολὺ, ὅσον εἰς τὴν ὑποξίν των μικροβίων τῆς χολέρας.

Καὶ ἄλλο μᾶς ἔκαμεν ἐντύπωσιν τόσον ἰσχυρὴν, ὥστε δὲν κρατούμεθα νὰ τὴν ἀποκρύψωμεν. Αἱ ἡμερίδες, οἱ ὅποιοι ἀνήγγειλον τὸ γεγονός, δὲν ἀνέφερον ὅλα τὸ ὄνομα τοῦ ἀπειθήμονος ἑκείνου ἀπατεῶνος τραπεζίτου καίτοι εἰς ἕως ἦτο τοῦτο γνωστόν, μερικαὶ ἐδομοσίωσαν τὸ ἀρχικόν του ὄνομα, χωρὶς νὰ περισλεύωσι καὶ νὰ σημειώσωσι πρὸ αὐτοῦ καὶ τὸ . . . κύριος, ἐκτός δὲ τῶν ἡμερίδων καὶ ὅλοι ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι ἐσχολιάζον τὸ σκάνδαλον, εἰς τὰ κωμειῖα καὶ τὰ λοιπὰ χρηματικὰ κέντρα, τὸ ἐσχολιάζον μὲ μίαν δυσκόλως ἀποκωπτομένην δειλίαν, μὲ κάποιον φρόνον, μὲ μίαν συσταλήν.

Ὁ κύριος δεῖνα, μαζί μὲ τοὺς κυρίους τῶδε ἀνεμίσθησαν εἰς τὸν κερδοσκοπικὸν αὐτῶν συνδυασμόν.

Αὐτὴ ἦτο ἡ βασιτεία φράσις, ἡ ὅποια ὑποκρίθη. Δὲν θὰ ἔζητοῦμεν τίποτε περισσώτερον, ἂν ἡ κοινωνία συνείδηζε νὰ μετρή μ' ἓν μέτρον ὅλους ἐκείνους, οἱ ὅποιοι κερδοσκοποῦν ἀθεμίτως εἰς βίβος τῆς. Ἀλλὰ τὸ μέτρον αὐτῆς δὲν εἶναι κοινόν.

Κάποιος σακενδύτης ἄνθρωπος, τυχαῖος ἀλίτης, ἀδελφῶς λωποδύτης, γέννημα τίς οἶδε τίνας ἀναγκῶν, ἀναθυμιάσις, τίς οἶδε, τίνας κοινωνικῆς σαπρίας, βυθίζει τὸ χέρι του εἰς ἓν θηλάκιον, διὰ νὰ βραγίγῃ ἀπ' αὐτὸ ἓνα μετρητιέ, μὲ τὸν ἴποιον, ἀδιάφορον, θ' ἀγοράσῃ τὸν ἄοικον ἢ τὸ ἀλκοῶλ. Ἐς ἐπιδέξιον διαβήτης τὸν συλλαμβάνει, φρονίζει, βουχάται, τὸν παραδίδει εἰς τὸν ἀσπινάου καὶ τὸ ἐυλοσθένωμα ἀρχίζει ρομιάλειν. Σχηματίζονται ἄμμοι, ἀρχιλιάζουν τὸ γεγονός καὶ ἀποδοκιμαζόν τὸν δυστυγῆ ἀλίτην, ἐνῶ τὴν ἄλλην ἡμῶν αἱ ἡμερίδες δημοσιεύουσι :

«Κάποιος ἀλίτης Κώστας συνελήφθη τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν . . .»

Βλέπετε εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν δὲν ὑπάρχει οὔτε ἡ ἐχημύθει, οὔτε τὸ κύριος. Ὅταν ὅμως κάποιος ἄλλος, μὲ λεπτόν φαντεῖλ γλέκι, μὲ μονάκλ εἰς τὸν ὄφθαλμόν, φρεσκοζυρισμένος, καὶ ἄκιτρ ἐπέγκλ, διενθίνω ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ γραφείου του ἄλόκληρον ληστρικὴν ἐπιχείρησιν, ἀπομάσσει τὸν ἰδρωτὰ τοῦ πτωχοῦ καὶ τὰς οἰκονομίας τῆς χήρας, διὰ νὰ τὰς καταθέσῃ εἰς τὸ ὄγκυδές του χρηματοφυλάκιον, διὰ νὰ μὴ ἐξέλθουν ποτὲ ἐκεῖθεν, τὸ πρᾶγμα ἀλλάσσει.

Οἱ ἐπισκεπτόμενοι αὐτὸν τρέμουσιν, ἀσχετοὶ δὲ καὶ συνεσταλμένοι πηγαίνουσι νὰ ἐκλιπαρῶσι τὸ δίκαιόν των. Ἡ κοινωνία τοὺς θαυμάζει, τοὺς φοβεῖται καὶ αἱ ἡμερίδες δὲν τὸν ἀποκαλύπτουσι

- Διατί ;
- Μήπως ὁ κύριος αὐτός περιεφέρθη εἰς τὰς ἄδοὺς σακενδύτης, μήπως κατεδέχθη νὰ κλέψῃ κανένα μετρητιέ; μήπως . . .

Ἀδιάφορον ἂν ἀπαθῆ περιεσώτερα, ἀδιάφορον ἂν βυθίξῃ εἰς πύθος τόσας οἰκονομίας ὁ ἄνθρωπος αὐτός δὲν εἶναι ἀλίτης, δὲν ἔχει καμίαν ὀργάν μὲ τὸ ἀστυνομικὸν δελτίον, εἶναι καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι . . . κύριος.

- Ποῖος πταίει ;
- Ὅλοι μας. Ἐγὼ ὅσον ἐξακολουθεῖται ν' ἀποκαλυπτόμεθα πρὸ τῆς χουσοποικίλου ἀτιμίας, θὰ εἴμεθα τὸ αἰώνια θύματά της, θύματα ἀνάξια καὶ τοῦ οὔκου αὐτοῦ.

Θ. Κ. Μ

ΑΠΟΙΚΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Εὐγενέστατοι Κυρίαὶ καὶ Κύριοι,

Μὲ τὸ ἀνά χεῖρας φύλλον τὸ « Ἀπ' Ὅλα » εἰσέσχεται εἰς τὸ δευτέρον αὐτοῦ ἔτος. Ἐπὶ τῇ ἐκκαρία ταύτῃ καθήρον θεωροῦμεν ἀπευθαινον, ὅπως εἴπωμεν λίξεις τινὰς διὰ τὸ παρελθόν καὶ διὰ τὸ μέλλον τοῦ φύλλου.

Ὅτι ἐξεδίδομεν τὸ πρῶτον φύλλον τοῦ « Ἀπ' Ὅλα », διατυπώσαμεν ὡς πρόγραμμα μᾶς, ὅτι θ' ἀπευθινοῦμεν πρὸς ὅλας τὰς τάξεις, πρὸς ὅλους τοὺς χαρακτήρας, θὰ κειθόμεν πρὸς τὸ πλεονόν τοῦ ἔργου, θὰ εἰσδύσωμεν εἰς τὸ σπουδαιότερον τοῦ μελετητοῦ καὶ εἰς τὸ καλλυντικόν τῆς κόρης, μὲ τὴν πεποιθῆσαν ὅτι εἰς τὰς σήλας μᾶς θὰ εὐρίσκωσι κατὰ ἐκλεχτότος διδακτικόν, ἀκουστικόν ἐνδιαφέρον καὶ ἀδύως κερτνόν.

- Τώρα ὅμως προβάλλουσι ὡς ἐρωτήματα :
  - Ἐπιτελέσωμεν τὸ πρόγραμμά μας αὐτό ;
  - Κρατήσωμεν τὸ ἐπιδόκιον τοῦ μελετητοῦ, ὁ ἀληθὴς σύντροφος τοῦ ἔργου καὶ τῆς κόρης τὸ προσφιλές ἀνάγνωμα ;
  - Προσφέρωμεν κατὰ εἰς τὴν οἰκονομίαν ;
- Εἰς τὰς ἐρωτήσεις αὐτάς, οἱ ὅποιοι αὐτόματοι προβάλλουσι, δὲν ἔχομεν τὸν ἐργασίον γ' ἀπαντήσωμεν ἡμῖς. Αἱ ἀπαντήσεις, τὰς ὅποιας ἐδηροστήθησαν νὰ μᾶς ἀποσταίλωσιν

οἱ ἀναγνώσταί μας, τινὰς τῶν ὁποίων ἐδημοσιεύσωμεν εἰς τὰ τρία τελευταῖα τεύχη, μᾶς δίδουσι τὴν παρήγορον διαβεβαίωσιν, ὅτι, ἂν οὐχὶ ὅλα, τοῦλάχιστον μὲγα μέρος αὐτῶν ἐγένετο.

Ἀλλ' ὅ,τι καὶ ἂν ἐπιτελεσθῇ, δὲν ἀνήκει εἰς ἡμᾶς μεγαλειότεροι συντελεσται τῆς προόδου τοῦ « Ἀπ' Ὅλα » ὑπέροχον ἄλλοι, καὶ τοὺς ποικιλοῦς τοῦτοις φίλοις δὲν δυνάμεθα νὰ λημονήσωμεν.

Πρὸς τοὺς ἀγαπητοὺς ἡμῶν συνεργάτας, οἱ ὅποιοι περιεβάλλον διὰ τῆς θερμοτέρας ἀγάτης τὸ ἔργον μᾶς καὶ κατέθεσαν εἰς αὐτὸ τὰ προϊόντα τῶν γνώσεων καὶ τῆς ἐμπνεύσεώς των, ἐκφορῶμεν τὰς πολλὰς μᾶς χάριτας καὶ τὴν βαθύτην ἐγγνωμοσύνην.

Προσφέρωμεν εὐλικρινῆ ἐπίσης εὐχαριστήρια καὶ αἰσθανόμεθα ἀληθινοῦτον ἐγγνωμοσύνην πρὸς τὸν ἐγγύχιον ἀμύγλωσον τύπον, ὁ ὅποιος ὑπομότητα μᾶς ἐνεθώονε καὶ ποιολοτρώκος ἐνίσχυσε ἡμῖς εἰς τὸν εὐγενῆ ἔργον, εἰς τὸν ὅποιον ἐδώμεν τὴν τιμὴν τὰ συμπαράσωμεν. Ἀλλὰ οἱ φίλοι ἀντιπροσωποὶ μᾶς, οἱ συντελεσάντες εἰς τὴν διείδωσιν τῆς Ἐπιθεωρήσεως εἰς τόσας πόλεις τῆς Ἀυτοκρατορίας καὶ τοῦ Ἑσπερικοῦ, ἔχουσι πολλὰ δικαιώματα ἐπὶ τῆς ἐγγνωμοσύνης μᾶς, τῆς ὁποίας τὴν διαβεβαίωσιν παρακαλοῦμεν νὰ δεχθῶσιν.

Ἐν τέλει θεροῦμεν ν' ἀπευθινοῦμεν θερομῖς εὐχαριστίας εἰς τὰς περικλοὺς ἀναγνώστας μᾶς, εἰς τὸν ὄγκον αὐτὸν τῶν φίλων μᾶς, οἱ ὅποιοι μᾶς τιμῶσι διὰ τῆς ἀγάτης των καὶ οἷτινες ἡθικῶς καὶ ὄλικῶς συντελοῦσιν εἰς τὴν εὐδοκίμον σταδιοδρομίαν τοῦ φύλλου.

Εἰς ὅλους αὐτοὺς θεροῦμεν ἡ παροτρυνθεῖσα ἡμῖς καὶ ἡ ἀμειωθῆσα ἐπιτυχία τοῦ « Ἀπ' Ὅλα », τὸ ὅποιον εἶναι δημοσιόγημα των, εἶναι ἔργον των, εἶναι ἡ ἐκφανσις τῆς θελήσεως καὶ τῆς ἐννοίας των. Ἡμεῖς ἀσκατόμεθα νὰ κρατῶμεν δι' ἡμῖς αὐτοὺς τὴν θέσιν ἐντολέων καὶ ἐπιτελετῶν.

Νῦν δὲ, αἰσθανόμενοι τὴν τρυφερὴν περίεργον τῶν θεροῶν φιλικῶν αἰσθημάτων, δι' ὅτε περιβαλλόμεθα, συνεχίζομεν μὲ θάρρος τὸν δόλιχον, ὁ ὅποιος ἐκπέμπεται πρὸ ἡμῶν. Δὲν ἐλημονήσωμεν οὐτὶ τὰς περὶ τῆς, τὰς ὁποίας ἐποτίσωμεν, οὐτὶ φρονοῦμεν ὅτι ἐσκατόσωμεν τὸν πύθον των, ἀλλὰ διατυπώσωμεν τὴν ἐλπίδα, ὅτι ἡ παρήγορος τῶν φίλων συμπόθηθα θὰ συντελέσῃ εἰς τὸ νὰ αἰσθανθῶμεν ἀγαθότερον τὴν δευτεριά των.

Ἡ πεποιθῆσις αὐτὴ μᾶς ἐπιζητεῖ ἀναπρωήμενοι δὲ ὅτ' αὐτῆς, βουνοῦμεν εὐθὺ πρὸς τὸ πέρας. Τὸ πρόγραμμά μᾶς ἐπιτελοῦνθα τὰ εἶναι τὸ αὐτό, τοὺς πληρωτέραν δ' αὐτὸ ἐπιτελεῖται, εἰσηγῶμεν νὰς μεταστροφίμας, οἷτινες, νομίζομεν, ὅτι εἶναι ἀψευδῆς ἐνδοξίς τῶν διαθέσεων μᾶς καὶ τοῦ πύθου, ὅπως τελεσφόρος καὶ ἐπιτυχῶς ἐργασθῶμεν.

Μετὰ πολλῆς ἐκτιμῆσεως καὶ ἀγάτης
ΟΙ ΕΚΔΟΤΑΙ

ΕΠΙΚΑΙΡΟΙ ΠΡΑΓΜΑΤΕΙΑΙ

Η ΧΟΛΕΡΑ

Νοσογόνος αίτια.

Η νοσογόνος αίτια της χολέρας είναι ή μόλυνσις τοῦ ὀργανισμοῦ διὰ τινος ἰδιαιτέρου μικροβίου, τὸ ὁποῖον ἀνεκαλύφθη ὑπὸ τοῦ Κώχ. Τὰ μικρόβια ταῦτα ἔχουσι σχῆμα κόμματος ἢ ἡμικυκλίου, ἀξαναόμμενα δὲ ἀποτελοῦσι νημάτια συνεστραμμένα ἐν κίθει τρυπίνοι. Ἐνδοκιμοῦσιν εἰς θερμοκρασίαν 30—40°, παύουσι δὲ ἀξαναόμμενα ὑπὸ τοῦ 16, καίτοι ἀντέχουσιν εἰς πολὺ χαμηλὴν θερμοκρασίαν. Ἐντὸς τῶν ἰγρῶν πολλαπλασιάζονται τάχιστα καὶ δύνανται νὰ ζήσωσι καὶ ἐπὶ πολλὰς ἑβδομάδας, ἐντὶν δὲ τῆς ἀποξηράνσεως τάχως θνήσκουσι.

Μεταδοτικότης τῆς χολέρας.

Ἐπειδὴ τὸ μικρόβιον τῆς χολέρας εὐρίσκειται ἐν ἀφθονίᾳ ἐντὸς τῶν κοπραίνων, ταῦτα ἀποτελοῦσι τὸ κυριώτερον μέσον τῆς μεταδοτικότητος τῆς χολέρας. Πάντα τὰ ἀντικείμενα τὰ ρυπαίνόμενα ὑπ' αὐτῶν (φορέματα, ὀθόνια) εἶναι τόσα μέσα μεταδόσεως τῆς χολέρας. Ὁμοίως τὸ ὕδωρ τὸ μολυνόμενον ὑπὸ τῶν χολερικῶν κοπραίνων, εἶναι φοβερὸν μέσον τῆς μεταδόσεως τῆς χολέρας. Ἐκ τούτου ἐξηγεῖται διὰ τί ἡ πορσία τῆς νόσου ἐξαρτᾶται ἐκ τινῶν κοσμικῶν περιστάσεων, δηλαδὴ ἀκολουθεῖ τὴν αὐτὴν ὁδὸν, τὴν ὁποῖαν καὶ αἱ μεγάλαι μεταθέσεις ἀνθρώπων, ἤτοι μεταναστεύσεις, κινητοποιήσεις στρατοῦ κτλ. (π.χ. ἡ εἰς Βαθυρούκιον μετάδοσις τῆς χολέρας ἐφέτος, διὰ τῶν ἐκ Χάσκιοι μετακρησάντων) καὶ οὐδέποτε ταξιδεύει ταχύτερον ἢ ὅσον ἐπιτρέπουσι τὰ μέσα τῆς συγκοινωνίας.

Ἐνίοτε ἡ νόσος ἀκολουθεῖ καὶ τὸν ὁρόμιον τῶν ποσίων καὶ τῶν διὰ τὰς οὐκισκὰς ἀνάγκας χρησιμοποιουμένων ὀδιῶν.

Ἡ εἰσαγωγή ἄρα τοῦ μικροβίου εἰς τὸν ὀργανισμὸν γίνεται διὰ τῶν πεπτικῶν ὀργάνων, διότι οὐ μόνον ἐν περιπτώσει προσφίτου χολέρας, ἀλλὰ καὶ μετ' αὐτῆς τὰ μικρόβια εὐρίσκονται μόνον εἰς τὰ ἐντερικά. Οὐδέποτε δὲ εἰς ἄλλα ὄργανα. Τὸ πόσιμον ἄρα ὕδωρ, τὰ λαχανικά, αἱ ὀπώραι, τὰ διακτυλά τῆς χειρὸς, εἶναι τόσα μέσα πρὸς μετάδοσιν τῆς χολέρας.

Ἡ εἰς τὴν νόσον προδιάθεσις εἶναι πικρῶς διαδεδομένη, καίτοι ἐπιρροῦσιν ἀξιοσημειώτοι ἐξαρτήσεις. Οὐδεμίαν καταφανῆ διαφορά παρατηρεῖται εἰς τὰ φύλα. Σπουδαιότερα εἶναι ἡ ἐπίδρασις τῆς ἡλικίας, διότι παρατηρήθη ὅτι ἡ νόσος εἶναι συνηθετέρα εἰς τοὺς ἐνηλέκτους ἢ εἰς τὰ θηλάζοντα νήπια.

Συμπτώματα τῆς χολέρας.

Εἰς τὴν χολέραν διακρίνομεν δύο μορφάς, ἢ κανονικὴν καὶ τὴν ἀτακτον.

Ἡ κανονικὴ μορφή περιλαμβάνει τρεῖς περιόδους :

α') Περίοδος προδρομική. — Ἐκδηλοῦται διὰ διαρροίας μετὰ κενώσεων κατ' ἀρχὰς μὲν κοπρανωδῶν, εἶτα δὲ ὀρωιδῶν καὶ χολωδῶν, διαρκείας 3—7 ἡμερῶν.

β') Περίοδος παγετώδης. — Συμπτώματα ταύτης εἶναι : ἐντερικὸς κατάρρους μετ' ἀπυρρανα ἐντελῶν ὕδαρῆ, ἀχρῶσα καὶ ἄσπασμα. Ἐμετοὶ συχν. καὶ ὕδαρεις, δίψα ἄσβεστος, φωνὴ ἄσβεστη, ἐξασθένεισι τοῦ σφυγμοῦ, ἀνουρία, ψύξις τῶν ἀκρῶν, ἄτινα καθίστανται κυανωπά, οἱ πόδες καὶ αἱ χεῖρες καλύπτονται ὑπὸ λοχρῶν κηλίδων, ἡ ἐξωτερικὴ θερμοκρασία πίπτει κατὰ 10—12 βαθμούς, ἡ δὲ ἐσωτερικὴ ἀνηρῶται καὶ ὁ ἀσθενὴς αἰσθάνεται ἐσωτερικῶν κούσωνα, τὸ πρόσωπον καθίσταται ἰσχνὸν καὶ κυανωπὸν, οἱ ὀφθαλμοὶ κοιταίνονται, εἰσδύουσιν ἐντὸς τῶν κογχῶν καὶ φέρουσι κύκλωθεν μαύρην σαάν. Ἡ παράλυσις τῆς ἀναπνοῆς καὶ κυκλοφορίας καὶ ὁ θάνατος εἶναι ἡ ἐκβασίς τῆς περιόδου.

γ') Περίοδος ἀντιδράσεως. — Ἡ φυσιολογικὴ θερμοκρασία ἐπανέρχεται ἐπὶ τῶν ἀκρῶν, ὁ σφυγμὸς ἀναφαίνεται, ἡ κυάνωσις ἐκλείπει, διουρησις ἀφθονος ἀναφαίνεται. Ἐνίοτε ἡ ἀντίδρασις εἶναι ἀτελής καὶ ὁ ἀσθενὴς ἐπαναίεται εἰς τὴν παγετώδη κατάστασιν, ἀλλ' ἡ περίοδος αὕτη στερεῖται τῶν κινδύνων τῆς προηγουμένης.

Ἡ ἀτακτος μορφή περιλαμβάνει καὶ αὕτη τρεῖς εἴδη :

α') Ἐλαφρὰ χολέρα. — Εἰς αὐτὴν ἀνάγεται ἡ χολερίνη, συνισταμένη εἰς ἀπλήν διάρροϊαν, συνοδευομένη καὶ ὑπὸ ἐμέτων. Ὑπὸ ἐποψίαν μολυσμοῦ, δὲν πρέπει νὰ λησμονώμεν, ὅτι ἐν ὄρα ἐπιδημίας ἡ χολερικὴ ἀπλή διάρροϊα καὶ ἡ χολερίνη εἶναι ἐπίσης ἐπικίνδυνοι, ὅσον καὶ ἡ χολέρα.

β') Κεραυνοβόλος χολέρα. — Χαρακτηρίζεται διὰ τῆς ἐλαχίστης διαρκείας τῆς ὁ ἀσθενῆς ἐν διαστήματι λεπτῶν τινῶν δύναται νὰ μεταβῇ ἐκ τῆς ἀκρας ὑγείας εἰς τὸν θάνατον.

γ') Σηρὰ χολέρα. — Αὕτη συνιστᾶται ὑπὸ ὕδαρῶν κενώσεων. Ἡ ἐντερικὴ ἐξυδρωσις δὲν λείπει, ἀλλὰ δυνατὸν εἶναι τῆς παραλύσεως τῶν ἐντέρων, νὰ μὴ ἀποβιάται δι' ἀποπατήσεων.

Θεραπεΐα. — Ἡ διάδοσις τῆς χολέρας δύναται νὰ περιορισθῇ ἀρκούντως διὰ τῆς καθαρότητος τῶν ἐδοδύμων, ἴδια δὲ τοῦ γάλακτος καὶ τοῦ ὕδατος. Ὁ ἀποκλειτικὸς τῶν μολυνθέντων μερῶν, ἢ τοῦλάχιστον ἡ ἀσθηροτάτη ἐξέλεξις, ἡ ἐπὶ τῶν ἐξ αὐτῶν ἐξερχομένων ἀτόμων ἀσκουμένη, μεγάλως δύναται τὴν διάδοσιν τῆς νόσου νὰ ἐμποδίσωσιν.

Ἡ ἀσθηρὰ τῶν ἀρρώστων ἀπομόνωσις καὶ τῶν ἀποχωρημάτων αὐτῶν ἡ ἀπολύμεσις (5% φανικοῦ ὀξέος) ὡς καὶ πάντων τῶν

ὑπ' αὐτῶν μολυνθέντων ἀντικειμένων, ὀθωνῶν, ἐνδυμάτων, ἐπίπλων, σκευῶν κτλ. ἀπολύτως ἐπιβάλλεται πρὸς περιορισμὸν τῆς χολέρας.

Ἡ ἀτομικὴ προφύλαξις εἶναι ἀπουσιάζουσα, διότι πᾶς κατάρρους ἐντερικὸς, καὶ ὁ καλοηθέστερος, ἐπαυθίνει τὴν πρὸς τὴν χολέραν προδιάθεσιν, καὶ καθιστᾷ τὴν πορείαν τῆς χολέρας βαρύτεραν, εἰς αὐτὴ ἐπιλήθ. Δὲν λοιπὸν ἐν καιρῷ ἐπιδημίας καὶ ἡ ἐκπεφροτέρα τοῦ στομάχου ἢ τοῦ ἐντέρου διαταραχὴ νὰ ὑποβάλληται εἰς ἀσθηρὰν δίαιταν καὶ φαρμακευτικὴν θεραπείαν.

Τὸ κυριώτερον ἐν χρήσει, ἐν ἀρχῇ τῆς χολέρας, φάρμακον εἶναι τὸ ὀπιον, ὅπερ ἀποτελεῖ τὴν βάσιν πολλῶν καὶ ποικίλων «ἀντιχολερικῶν σταγόνων». Τὸ καλλίτερον σκεῦσμα εἶναι τὸ κοινὸν τοῦ ὀπιου βάμμα εἰς ὅσον 10-20 σταγόνων ἀνά δίωρον ἢ τρίωρον. Πλὴν τούτου περιτυλίσσονται οἱ ἀρρώστοι εἰς θερμὰς σινδόνας, ἀφ' οὗ προηγουμένως ἐντριβῶσι δι' ἐλαίου θερμοῦ, ἢ καμφορούχου οἰνοπνεύματος. Ἐσωτερικῶς παρέχονται τέτοιον θερμὸν, καφὲς ἰσχυρὸς, ζωμός, θερμὸς οἶνος. Πλευστάκις ἐπιτυχῶς ἐγένετο χορσις λουτρῶν θερμῶν ἢ σιναπολούτρων. Τὸν ἔμετον καταπολεμοῦμεν διὰ τοῦ ὀπιου, ἢ τοῦ πάγου, ἢ τοῦ ὕδατος saltz. Ὅσα ἡ καρδία ἐξασθενεῖ, τόσα μᾶλλον ἐπιμένομεν εἰς τὰ διεγερτικὰ (ἐνέσεις καφουράς καὶ αἰθέρος, καμπανίτην).

Ἡ δίαιτα πρέπει νὰ εἶναι λίαν μεμετρημένη καὶ σάφρων οὐ μόνον κατ' αὐτὸν τὸν παροξυσμὸν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πολὺν μετ' αὐτὸν χρόνον. Ἐν ἀρχῇ ἐπιτρέπονται μόνον τὰ γλοιώδη σφρήματα, γάλα, ζωμός, δίπυρον κτλ. Μετ' τῆς τροφῆς συνιστᾶται καὶ ἡ παροχὴ ὀλίγου ὕδροχλωρικοῦ ὀξέος.

Φάρμακα ἀντιχολερικά.

Χάριν τῶν ἡμετέρων ἀναγκαστῶν δίδομε τὴν ἀκόλουθον συνταγὴν, ἣν δύναται νὰ παρασκευάσωσιν εἰς πᾶν φαρμακεῖον.

Βάμματος ὀπιου ἀπλοῦ 1 γραμμ., οἶνου ἱπεκακουάνας 3 γραμμ., βάμματος αἰθέρος νάρδου 10 γραμμ., ἐλαίου μὴνθης πιπερῶν 5 σταγόνας.

Ἐν ἰταλικῇ ἐπιθεωρήσει ἀναγινώσκουμεν ὅτι ὁ ἰατρός Παγγάνο μεταχειρίζεται ὡς μόνον φάρμακον κατὰ τῶν χολεροβλήτων τὸ βάμμα τοῦ ἰωδίου, 5 σταγόνας εἰς 100 γραμμ. ὕδατος τὸ δίωρον μέχρι τεσσάρων φορῶν καὶ 25 σταγόνας εἰς 200 γραμμ. διὰ κλύσματος. Διὰ τοῦ μέσου τούτου, λέγει, ὅτι οὐδεὶς ἀσθενὴς του ἀπέθανεν, ἐνῶ 5, ἐφ' ὧν ἐφήμεθα, τὰ ἐν χρήσει μέσα, εἶρον τὸν θάνατον.

Λαμπρότατον ἀντιχολερικὸν σκεῦσμα εἶναι τὸ «παρ' ἡμῖν ὁ διαπρεπὴς φαρμακοποιὸς κ. Σωφρονιάδης, τὸ ὁποῖον ἐδοκίμασε δι' ἑαυτοῦ καὶ ὁ γράφων τὰς γραμμάς ταύτας, δι' ἑαυτοῦ θερμοτάτα τὸ συνιστᾷ ὡς ἀντιχολερικὸν φάρμακον πᾶσης οἰκογενείας.

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

ΧΑΡΤΑΕΤΟΙ

ΜΑΖΥ με την άνοιξη που ξεδιπλώνουν πιο γοργά τα μουνδιασμένα τους φτερά τα χελιδόνια, ξανοίγει, θαρρείς, και τα φτερά της μιά μυστική *‘Αίδα στην καρδιά όλων των παιδιών, σαν ε. ‘Απ’ αὐτῶν θὰ πεταίξουν στὸ ἄπειρο, ὅπου πᾶς πάντα κάθε μυστικός τῶν ἀνθρώπων χάνεται. Ὁ μικρὰ παιδιὰ ὡς ποῦ θὰ κλείσουν πόθος αὐτῶν στὰ ὑστερὰ τὰ μάτια τους.*

Καὶ τὴν ἑλ. *‘Απ’ αὐτῆ τὴν κρεμοῦνε τὰ παιδιὰ ἀπ’ ἓνα φιλοσπάγγο, καμμιά φορὰ κι’ ἀπὸ κλωστή καὶ στὴν ἄκρῃ τους σέρνουν καμαρωτὸ χαρτένιο ἀετό, ἢ ταλ. ἢ μικρὴ ψαλίδα, ἢ μινὸ του τόξο.*

Ὁ ἥλιος γέρνει στὸ δε. *‘Απ’ ἀναβαίνει ἀπὸ τὴν πρώτη ἀνοιξιὰτικὴ ζ. ὁμίχλη καὶ τὸ χῶμα ἐλαφρὰ μενεξεδένι. ‘Απ’ μέσα σ’ αὐτὴ τὸ φῶς καὶ ἡ σκ. ‘Απ’ ἀνὲι στὰ πράγματα γραμμὲς ἀπαλές, κομμένες ποῦ καὶ ποῦ ἀπὸ πολύχρωμες πρασινάδες, ποῦ συγγί. ζουν τὰ θεμέλια τῶν σπιτιῶν καὶ νομίζεις. ‘Απ’ ἢ πόλις ὅλη ξεδιπλώνεται ζωγραφισμένη σ’ ἓνα μεγάλο πράσινο χαλί.*

Αὐτὴν τὴν ὥρα ποῦ χουσιζοῦν ὅλα τὰ ὑαλιά καὶ κοκκινίζουν τὰ κεραμίδια, ἀπὸ τῆς στέγης ξεπετιοῦνται με προκλητικὰ τσακίσματα, ἀνεμίζοντας τῆς μακρὸς οὐρῆς τους, κι’ ἀναμίνουν τὸ βραδυνὸ τ’ ἀνέμου φύσημα γιὰ ν’ ἀναβιοῦνε στὰ ψηλά, ὡς ποῦ πηγαίνει ὁ σπάγγος, οἱ καμαρωμένοι χαρταετοί.

Τὸ χέρι ποῦ κρατεῖ τὸ σπάγγο δὲν τὸ βλέπεις, μὰ ὅσο τὰ κόκκινα καὶ μενεξεδένια χρώματα ἀπλώνονται στὴ δύσι με περισσότερη ἔνταση καὶ τ’ ἀεράκι φυσᾷ πρὸ δυνατὰ, τόσο ἀναβαίνουν στὴ γαλανὴ οὐράνια ἔκτασι πρὸ πολλοὶ οἱ περήφανοι χαρταετοί, καὶ γέρνουν καὶ σηκώνονται καὶ πέφτουν καὶ ξανααναβαίνουν στὴ μίαν ἄκρη τοῦ σπάγγου ποῦ τοὺς κρατεῖ δεμένους, ἀπὸ τὴν ἄλλη με τὸ χέρι ποῦ τοὺς πετᾷ.

Καὶ τὴν ὀλόχαρη ματιὰ π’ ἀκολουθεῖ ἀπ’ τὸν ἔξωστη τὸ πέταμα καὶ τὴν καρδιὰ ὅπου κτυπᾷ ἀπὸ τὸ πάθος καὶ τὴν ἐλπίδα π’ ἀναβαίνει μαζὺ με τὸ χρωματιστὸ τὸ χαρτί ἐκεῖ ποῦ μ’ ὀναχὸ πετᾷ τὸ ὄνειρο, τὴν μαντεύεις.

Καὶ καθ’ ἓνα χεράκι σφίγγει τὴν ἄκρη τοῦ σπάγγου ποῦ στὴν ἄλλη, ἔάνω σ’ ἓνα χαρτί, περπατεῖ τὴν ἐλπίδα.

‘Αχ, τί θὰ γενῆ ἀράγε, ἀν τὴν προδώση τὴν ἐλπίδα καμμιά τῆς Μοίρας ἀπιστία!

Κι’ ἀναβαίνουν πρὸ πολλοὶ οἱ χαρταετοὶ στὸν οὐρανὸ ὅσο βραδυναίει κι’ ἀκολουθοῦνε ἢ ψαλίδες ἢ μικρές, ἀπὸ φτωχικὸ χαρτί ἐφημερίδας καμωμένες καὶ χαμηλὰ πετοῦνε στὴν ἄκρη τῆς κλωστῆς, ὡς τῆς ἐλπίδες τῶν φτωχῶν ποῦ δὲν μποροῦν νὰ φτερουγίσουν στὰ ψηλά.

‘Επάνω σ’ ἓνα σίδερο σὲ γειτονικὸν ἔξωστη ἐπικάλωσεν ἓνας χαρταετός.

Κανεὶς δὲν εἶδε τὴν καταστροφὴν, κανεὶς δὲν γνωρίζει πρὸ χέρι τὸν ἐπετοῦσε.

Κουρνιασμένο τὸ χαρτί του ἀπὸ τὸ ἓνα

μέρος, ἀφίνει ἄγρια τὸ σκελετὸ του νάζφανῆ, ἢ οὐρὰ του τυλιγμένη στὰ σίδερα ποῦ τὸν κρατεῖ σὰ σταυρωμένο, τὸν στεφανώνει μ’ εἰρωνεῖα με τῆς πολύχρωμες φοῦντές της. Ὁ σπάγγος ἐκόπηκε καὶ μόνο ἡ ἄκρη του σείεται ἀπὸ δῶ ἀπὸ κεῖ, ὡς νὰ ἐχωρίστηκε γιὰ πάντα ἀπὸ τὸ χεράκι ποῦ τὸν ἐσφίγγει.

Ὁ βραδυνὸς ἀέρας φυσᾷ πάντα, μὰ ὁ ξεσχισμένος ἀετὸς δὲν δοκιμάζει νὰ πεταίξῃ.

Κάθε μέρα καὶ μιά ἄλλη φοῦντα τῆς οὐρᾶς σκορπίζεται κι’ ἀπὸ ἓν ἄλλο κομμάτι χαρτιοῦ ξεσχίζεται ἀπὸ τὰ πλευρά του.

Τὸν ἐξεθώρισεν ὁ ἥλιος, τὸν ἐξέπλυνεν ἡ βροχὴ. Μέρη τῶρα στέκεται ἐκεῖ χωρὶς νὰ τὸν προσέχη πια κανεὶς. Κανεὶς δὲν ἔλαβε τὸν κόπο νὰ τὸν ξεσκαλώσῃ. Ὅταν φυσᾷ τρελλότῳ δροσερὸ ἀεράκι, τὸν σείει ἀλύπητα καὶ τὸν ταραίζει ὡς σκελετὸ στὸ ξύλο τοῦ σταυροῦ κρεμιάμενο.

Ὁ ἀνεμος με φέρνει κάθε μέρα κι’ ἓνα κομμάτι του ξεθωριασμένο, ἔλεινός.

‘Αχ! ποῖα τρυφερὴ καρδιὰ νὰ ἔκλαψε τὴν ἄνοιξη ἐφέτος τῆ σταυρωμένη τῆς ἐλπίδα!

ΠΟΕΜΗ Ν. ΖΑΗΡΟΥ

ΠΕΡΙΕ ΟΝΕΙΡΟΥ

ΚΑΤΙ ζῆτῶ. Αἰωνίως ζητῶ καί.

Εἶμαι ὁ ἀνθρώπος τῶν χρόνων ὅλων. Ἀνήσυχος φιλόσοφος ἢ ἀκούραστος ἐργάτης ἢ ποιητὴν τοῦ βουνοῦ, αἰσθάνομαι καὶ τροποῖαν ἔλλειψιν, καὶ τρο-

χωρῶ ἀναζητῶν, καὶ προχωρῶ παραμερίτ. ὡν τοὺς θάμνους καὶ φυλλομετρῶν βιβλίων σωρείας. Κουραζῶ τὸ πτωχόν μου πνεῦμα καὶ ἐξαντλῶ τοὺς μῦς τῶν βραχιόνων μου ἐν διηνεκεῖ πυρετῶ. Μοῦ λείπει τι καὶ τὸ ζητῶ. Εἶνε ὁ κληρὸς μου αὐτὸ—εἶνε ἡ ζωὴ μου.

Ναί—αὐτὴ εἶνε ἡ ζωὴ μου. Γυρεύω πάντοτε καί τι προχωρῶ προσκόπτων εἰς μυριάδας ἐνοχλήσεων. Καὶ ἐνῶ προσπαθῶ νὰ καταπνίξω τὴν ἀνησυχίαν μου μέσα εἰς τὴν ἀτελεύτητον αὐτὴν ἔρειναν, σταματῶ αἴφνης ὑπὸ μίαν σκιάν διὰ ν’ ἀποφύγω τὸν ἥλιον ποῦ με θαμβώνει, τὸ ἀπλετον αὐτὸ φῶς ποῦ μ’ ἐκμηδενίζει καὶ με πυρπολεῖ με τὸν φθόνον ποῦ γεννᾷ εἰς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς μου. Εἶμαι ὁ μέγας δαμαστής, ὁ μέγας κατακτητῆς, τὸν ὁποῖον καταλαμβάνει ἡ φοβερωτέρα λύσσα εἰς τὴν σκέψιν ὅτι δὲν εἶμαι παρὰ ἓνας ἀπλοῦς μύρμηξ.

Ὁ μέγας ἐγὼ ἀχάριστος!

Καὶ ἀναζητῶ ἀκόμη. Ἰκατήγησα νὰ γείνω ὁ ἀτρόμητος ἔξερσνητῆς τῶν Πόλων, διότι

ἠσθάνθη ὅτι τὸ καί. μου κρύπτεται ἐκεῖ. Ὅστε ἐδίστασα νὰ διατρέξω τὸς Σαχίρας καὶ νὰ ἐκτιναχθῶ ὡς ἀκόντιον μέσῳ ἀπὸ τὰ στήνη τῶν λαμάργων ἀγρίων, τῶν ὅπου ὡν διέφυγα τοὺς ὄψεις ὀδόντας. Εἰς τὰς πηγὰς τῶν Νείλων ἐβήσα χωρὶς ν’ ἀνεύρω τι καὶ με ἀνήλθην εἰς τὰς κορυφὰς τῶν Ἰμαλαίων. Παντοῦ ἐβήσα μετ’ ἐλπίσιν καὶ ἡ ἀπογοήτευσις ἐσταμάτησε πάντοτε τ’ ἀβέβαια βήματά μου.

Οὐδέποτε εὔρον. Ἡ δὲ μέθη ἐνός εὔρηκα ἀποκοιμίζει ἓνα μόνον ὄνειρον.

Τὸ φευγαλέον τῶν ἔρεινῶν μου ἀντικείμενον, τὸ μέγα αὐτὸ μηδὲν ποῦ με συγκρατεῖ εἰς τὴν ζωὴν, ὅπως με προσελκύει καὶ πρὸς τὸν θάνατον, παίζει με τὴν ματωτὴν περιέργειάν μου, ὅπως ἡ ἀρνοιμένη γυνή. Ἄλλ’ ἐγὼ ἐξακολουθῶ ἔρεινῶν μετὰ πυρετοῦ.

Εἰς τὸ φυλλομέτρημα ὀγκωδῶν βιβλίων ἀναπτύσσω τὴν αὐτὴν προσπάθειαν, ἀλλ’ εὐρίσκω τὴν αὐτὴν σιωπὴν. Καὶ οἱ ἀνθρώποι τῆς χθῆς, ἐνῶ προσπαθοῦν νὰ μοῦ ὑποδείξουν τι, ἐνῶ προσπαθοῦν νὰ μοῦ φωτίσουν τὸν σκοτεινὸν δρόμον, ἐξαφανίζονται αἴφνης εἰς ἓνα μαραμένον παράπονον, εἰς ἓνα ψυχοράγημα ἀπέλει...

Ὁ οὐρανὸς ἐκεῖθεν μοῦ περιορίζει τὴν δρασιν, ἡ ἀβυσσὸς ἐντεῦθεν οἰκτελεῖ τὴν τολμῆν μου...

Ἔστω!

Ἄλλ’ ἐπὶ τέλος τίς εἶμαι καὶ τί ζητῶ!

—Εἶμαι ὁ μέγας θεῖος ἀνθρώπος καὶ ζητῶ τὴν Ἐδέμ. Εἶμαι ὁ ἐλάχιστος μύρμηξ καὶ ζητῶ κόκκον κριθῆς.

Ὁ αἰώνιος ἐγὼ ἡλίθιος, ὁ περιφρονῶν τὸ θέαμα μῆς ἐκλάμπρου Δύσεως διὰ ν’ ἀποθαιμάσω τὰς φλόγας μῆς πυρκαϊῆς.

ΣΠΥΡΟΣ ΘΕΟΧΑΡΗΣ

Sauvedent

ΣΚΕΨΕΙΣ

Οἱ ἀνθρώποι θὰ εἶχον ὀλιγοτέρας θλίψεις καὶ στενοχωρίας, ἀν δὲ κατέβαλλον ὅλας τὰς δυνάμεις τῆς φαντασίας των διὰ ν’ ἀνανεῶσιν ἀκατάπαυστα τὴν ἀνάμνησιν τῶν δυστυχῶν των, ἀπὲρ νὰ προσπαθῶσι νὰ καταστήσωσι τὸ παρὸν ἀνεκτόν.

Ὅταν οἱ ἀνθρώποι τῆς κοιλάδος ὑπνοῦνται πρὸ ἐμοῦ, ὑπεράνω δὲ τῆς κεφαλῆς μου ὁ ἥλιος βλέπει τὰς ἀκτίνες του ἐπὶ τοῦ ἀδιαπεράστου θόλου τοῦ σκοτεινοῦ δίσκου, ἐξηπλωμένος κατὰ γῆς ἀνακαλύπτω ἐπὶ τῆς γλῶσς ἀπειρα ἀγνωστα ἀνθρώπια τότε ἡ καρδιά μου ἐννοεῖ ἐγγύτερον τὴν ὑπαρξιν τοῦ μικροῦ τούτου κόσμου, ὁ ὁποῖος ἀρθνοεῖ μεταξὺ τῆς γλῶσς καὶ αἰσθάνεται τὴν παρουσίαν τοῦ Παντοδυναμοῦ, ὅστις μᾶς ἐδημιούργησε καὶ εἰκόνα του καὶ τὴν πνοὴν τοῦ Παναγάθου, ὅστις μᾶς φέρει καὶ μᾶς ὑποστηρίζει πλόντας εἰς τὴν θάλασσαν διαρκῶν θελγήτρων.

Γκαίτε

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

ΠΩΣ ΠΕΤΩΣΙ

Η αεροπλοΐα κατέστη μία ἐπιστήμη ἢ τοῦλάχιστον προώριται νὰ ἐξυπηρετήσῃ πολλές ἐπιστήμης. Δὲν δυνάμεθα ἀπὸ σήμερον νὰ πρᾶξομεν τὴν ὄρασίν τῆς, διότι, ἐκτὸς τῆς ταχύτητος, τὴν ὁποίαν ἐγκαινίασε, καὶ τῆς ἀπλοποιήσεως τῶν συγκοινωνιῶν, ἡ αεροπλοΐα τελειοποιουμένη θὰ προσφέρῃ εἰς τὴν ἀνθρωπότητα ἀνυπολόγιστα ὠφελήματα. Ἡ Ἀστρονομία, ἡ Μετεωρολογία, ἡ Μηχανική, πολλά ἀπὸ τοῦδε τῆ ὀφείλουσι. Διὰ τῆς αεροπορίας καὶ ἐπὶ πόλεμος αὐτὸς θὰ μεταδῆθῃ. Οὕτως ὥστε δὲν θὰ χαρακτηρισθῶμεν ὑπερβολικοί, ἂν σημειώσωμεν, ὅτι ἡ αεροπορία θὰ φέρῃ τὴν μεγαλύτεραν ἀνατροπὴν πολλῶν ἔθνων τοῦ βίου. Ἄλλ’ ἀκόμη ταῦτα εἶναι πολὺ πρόωρα. Ἐπὶ τοῦ παρόντος θαυμάζομεν τὸ ρεκόρ τῆς αεροπορίας καὶ ἀποκαλυπτόμεθα πρὸ τῶν μεγάλων τολμητιῶν.

Εἶναι ἀληθές, ὅτι ἡμεῖς ἔδω ἐλάχιστά συγκινούμεθα ἀπὸ τὰς προόδους ταύτας, διότι δὲν ἠξιώθημεν νὰ ἴσωμεν νὰ κεντῶ ὑπὲρ τὸ ἔδαφος μας ἢ θαυμαστά πτητικῆ μηχανῆ, ἢ ὅποια ἐτήληθεν ὑπὲρ τοὺς ὠκεανούς καὶ τὰ πανύψηλα ὄρη. Ἀλλὰ, καίτοι μακρὰν ἀπὸ τὴν πρόθεσιν ταύτην, δὲν μας ἐπιτρέπεται νὰ μὲνωμεν ἀδιάφοροι, ἐνῶ οἱ ἄλλοι εἶναι ἐξαλλοὶ ἀπὸ ἐνθουσιασμόν.

Εἰς τοὺς ἀναγνώστας τοῦ ‘Απ’ Όλα’ εἶναι γνωστά τὰ ὄνόματα τῶν μεγάλων αεροπόρων. Εἰς ἐξ αὐτῶν, ὁ Nordriinne, ὁ νικητὴς τοῦ δρόμου Παρισίων—Μαδρίτης, ἐκθέτει τὸ ἀπομνημονεύματά του. Τὰ μεταφέρομεν ἐν περιλήψει, διότι εἶναι ἐνδιαφέροντα:

«Προτιοῦς ὁμιλήσω, γράφει, περὶ τῆς νίκης μου, θὰ σὺς παρακαλέσω νὰ μοῦ ἐπιτρέψητε νὰ εἶπω μερικὰ περὶ τοῦ παρελθόντος μου. Θὰ δεχθῆτε τοῖς, ὅτι ὑπάσχη πρόνοια ἢ τύχη, ἢ μοιραῖον, ἢ τέλος συντέθηκαί τις, αἱ ὁποῖαι διενθύνουσι τὰς πράξεις μας, καὶ πρὸ τῶν ὁποίων δὲν εἶμεθα ἢ νευροσλαστικὰ κινούμενα ὑπὸ τῆς δυνάμεως τῶν. Εἶμαι τριᾶκοντα εἰτῶν· διε ἡμην δεκαεπταετής, ἀγῆκα τοὺς γονεῖς μου διὰ νὰ περιγηθῶν καὶ ζήσω πλάτηρα βίον. Περιήλθον σχεδὸν ὅλην τὴν Γαλλίαν καὶ ἐκ τῆς ζωῆς ταύτης ὠφελήθην πολὺ.

Ἄλλὰ δὲν ἠδυνάμην νὰ διέλθω τὸν βίον μου εἰς τὰ δάση καὶ εἰς τὰς ὁδοὺς. Ἐπρεπε ν’ ἀκολουθήσω ἐν στάδιον καὶ τὸ εὔρον εἰς τὰ ἐργαστήρια τῶν κινητηρίων μηχανημάτων τοῦ Οὐόσιε. Δὲν ἐγνώριζον τότε τί εἶναι ἐν ποταύτῃ, ὅπως ἠγνόουν καὶ τί σημαίνει αεροπορία. Ἐν τούτοις ἐξεύλωσα τὴν ὑπηρεσίαν μου χωρὶς καμμίαν ἀξίωσιν καὶ ἔμαθον ὅτι μοῦ ἐπιτέταται νὰ μάθω ὅταν τὸ ἐργαστήριον ἤρχιζε νὰ κατασκευάζῃ περιστροφικὰ μηχανήματα, εἰς ἄγγλος μοῦ ἐπρότεινε νὰ με προσλάβῃ. Τὸν ἠκολούθησα.

Ἄλλὰ μετὰ ταῦτα ἐγενήθη εἰς ἐμὲ ἡ φιλοδοξία διατὶ νὰ μὴ γίνω καὶ ἐγὼ αεροπόρος· ἀπεχώρησα λοιπὸν καὶ ἀπὸ τὸν ἄγγλον καὶ ζήτησα τὴν οἰκονομίαν μου. Εἶχον 3,000

φράγκα, ποσὸν δυστυχῶς πολὺ μικρὸν καὶ ἀνεπαρκές. Μειβὼν εἰς Πῶ καὶ κατετάχθην εἰς τὴν σχολὴν τῶν αεροναυτῶν ἢ διδυχὴ διήσκουεν ὁκτώ ἡμέρας. Ἐλάβον τὸ δίπλωμά μου καὶ ἤρχισα νὰ ζητῶ ἐργαστήριον, τὸ ὁποῖον νὰ μοῦ ἐμπιστευθῆ κανὲν μηχανήμα. Αὐτὸ δὲν ἦτο εὐκόλον· ἡ καλὴ μου τύχη ὅμως με ὠδήγησεν εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ Korel. Αὐτὸς μὲ ἤκουσε καὶ προτῶν μὲ ἐκδιώξει, ὡς ἐπίσπεινα, μοῦ ὑπέγραψεν ἐν συμβύλαιον Ἐκτοῦ ἤρχισα τὸς αεροπορίας μου.

Ἀθήνησα τὸ μεταξὺ Παρισίων-Poitiers διάστημα μὲ 150 χιλιόμετρα τὴν ὄραν, μέχρι Πῶ καὶ τέλος τὸ μέχρι Μαδρίτης, μόνος φθάσας εἰς τὸ τέγμα τοῦ ἀγῶνος. Διήλθον τὰ

ἐγὼ μέχρι σήμερον οὐδέποτε πνευματικῶς καὶ νομίζω διὰ εἰς τὸ σῶτημα τοῦτο. Ζητήσω τὴν ἐπιτυχίαν ταύτην. Ἄλλως τε, ἡ πρῆξις καὶ ἐμὲ δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο, παρὰ μὴ βολόν, ἢ ὁποῖα κινεῖται φρονητικῶς, εἰς τὴν ἰσχυρίαν οὐδέποτε θὰ ἐμπιστευθῶ τὴν τύχην μου.

ΝΕΑ ΣΩΣΙΒΙΑ

Πολλὰ ἐλέγηθησαν κατὰ τὴν γυναικίαν μέχρι σήμερον σωσιβίων, τὰ ὅποια ἔχουσι τὰ εἰρητώματά των. Ἐσχάτως ὁ κ. Ρορτίν ἀνεκάλυφεν ἐν νέον εἶδος σωσιβίου ζώνης, κατασκευασμένης ἀπὸ θυλάκια ἐξ ἀδιατάκτου ἰφρματός. Ταῦτα ἔχουσι τὴν κατὰ τοῦτον

Ὁ Nordriinne διερχόμενος τὸ ὄρη Γκουαδαράμα.

ὄρη Γκουαδαράμα μὲ σφοδρότατον ἀντίθετον ἀνεμόν καὶ συνηγωνισθῆν πρὸς ἓνα ἀετὸν, ὁ ὁποῖος διὰν εἶδε κατὰ θυμῶν του, νὰ φθάσῃ εἰς τὴν ἐπιφάνειάν του, ἠθέλησε νὰ μοῦ ἐπιτεθῆ, καὶ μ’ ἐκινήθησεν, ἀλλὰ πολὺ ταχέως ἀπολόγησε εἰς τὴν ἡττάν του, διότι παρετήθη τοῦ διαγμοῦ.

Ἐπιτοῦ τελευτήσας, θὰ ὁμιλήσω περὶ τοῦ τράκου, διὰ τὰ ὁποῖα προανατολίζομαι. Δὲν ἔχω καμμίαν εἰδικὴν πρὸς τοῦτο σπουδὴν. Μόνον, ἐπειδὴ ἔχω περιπλανηθῆ πολὺ, γνωρίζω ὅλους τοὺς ἠράλους τῆς Γαλλίας, ἀκολουθῶ τὰς σιδηροδρομικὰς γραμμὰς καὶ μόνον διὰν εὐρεθῶ ἀναίτην διακλαδίστικόν τινα, τότε ἀνοίγω τὸν γάρτην.

Ἐπολλοὶ αεροπόροι ἔχουσι τὸν δρόμον των

τρόπον, ὥστε νὰ διώσῃ μέγιστον ὄγκον ἐμπρός, ὅπερ εἶδει μίαν τελείαν σταίερότητα εἰς τὸ σῶμα τοῦ ναυαγοῦ, ἰσταμένου ἐπιπρὸς μὲ τὸ πρόσωπον πρὸς τὸν ἐλεύθερον ἀέρα. Τὰ θυλάκια δὲν εἶναι ἐξογκωμένα. Εἶναι πεπλατυσμένα, τοῦθ’ ὅπερ ἐπιτρέπει νὰ φέρεται ἡ ζώνη αὐτὴ σχεδὸν πάντοτε ὑπὸ τὸ ἐνδύμα. Τὰ θυλάκια ἐξογκωμένα εἰς σαρκαίαν ἀνθρώσκου ὀξείος πρυστοῦ, τὸ ὁποῖον εἶναι 2 λίτρας ἀερίου· ἡ σαρκαίη αὕτη εἶναι κλεισμένη, ἐντὸς ἄλλης, ἥτις δύναται νὰ ἐπαναγεμισθῇ τὸ μηχανήμα.

Ἄργος.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΑΣ

(συνέχεια ἀπὸ σελίδος 611).

ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ἜΤΗ ΒΑΓΙΑΖΗΤΟΥ Α' ΚΑΙ Η ΜΕΣΟΒΑΣΙΛΙΑ 1402-1413

Ὁ Σουλεϊμάν ὁμοίως, μὴ ἀνεχόμενος τοὺς ἐτανειλημμένους τούτους θριάμβους τοῦ Μεχμέτ, ἐκστρατεύει καὶ αὐτὸς κατὰ τῆς Προύσης, εἰς ἣν εἰσβάλλει σχεδὸν ἀμαχητί, ἐξαπατήσας τὴν φρουρὰν διὰ τινος πλαστῆς ἐπιστολῆς τοῦ Μεχμέτ, διατάσσοντος ἐλθεῖν τὴν εἰς τὸν Σουλεϊμάν παράδοσιν τῆς πόλεως. Ἀλλὰ καὶ κατ' αὐτοῦ ἐπελθὼν ὁ Μεχμέτ, νικᾷ αὐτὸν ἐπανειλημμένως καὶ τὸν ἀναγκάζει νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν πόλιν καὶ νὰ φύγῃ εἰς Ἀδριανούπολιν.

Ἐν τῇ μεταξὺ τούτῃ, ἀποθανόντος τοῦ Βαγιαζήτ ἐν τῇ αἰχμαλωσίᾳ, ὁ μετ' αὐτοῦ συναικμαλωτισθεὶς Μουσᾶ ἐκόμιζεν εἰς Προῦσαν πρὸς ἐνταφιασμὸν τὸ λείψανον τοῦ πατρὸς του. Διελθὼν δὲ ἐξ Ἀμασειᾶς καὶ μαθὼν τὴν ὑπὸ τοῦ Σουλεϊμάν κατοχὴν τῆς Προύσης καὶ τὸν μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ Μεχμέτ πόλεμον, συμμαχεῖ μετὰ τοῦ τελευταίου τούτου καί, λαθὼν ἱκανὰς δυνάμεις, φέρει τὸν πόλεμον καὶ εἰς τὰς ἐν Εὐρώπῃ κτήσεις τοῦ Σουλεϊμάν, κυριεύσας μάλιστα καὶ τὴν Ἀδριανούπολιν (1404). Μαθὼν ὁμοίως τὴν ἄπανάθειον τοῦ Σουλεϊμάν καὶ ἐγκαταλειφθεὶς αἰφνης ὑπὸ τῶν συμμαχησάντων μετ' αὐτοῦ ἡγεμόνων τῆς Σερβίας καὶ Βλαχίας (οἵτινες, ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ὅτι, νικώμενος, θὰ ἐφρονεῖτο ἢ θὰ ἡχημαλωτίζετο ἐν Προύσῃ ὁ Σουλεϊμάν, εἶχον συνάψει μετὰ τοῦ Μουσᾶ τὴν συμμαχίαν ταύτην, ἐγκαταλείπει τὴν πόλιν καὶ φυγὼν κρύπτεται εἰς τὰ ὄρη τῆς Βλαχίας.

Ὁ Σουλεϊμάν, φεύγων ἐκ Προύσης, ἔμαθε μὲν καθ' ὁδὸν τὴν ἐν τῇ πρωτεύουσῃ του εἰσβολὴν τοῦ Μουσᾶ, ἀλλ' ἐλθὼν καὶ εὐρών τὴν πόλιν ἐλευθέραν, ἐξέλαβε τὴν εἰδησιν ὡς ἀστειότητα τῶν περὶ αὐτὸν, καθότι δὲν ἐπίστευεν ὅτι ὁ Μουσᾶ ἀπελύθη τῆς αἰχμαλωσίας. Καὶ εἰσελθὼν εἰς Ἀδριανούπολιν, διήγεν ἐν αὐτῇ βίον ἀμέριμνον ἐν συμποσίοις καὶ κυνηγεσίοις. Ἐν τούτοις ὁ Μουσᾶ, ἀνασυγκροτήσας κρυφίως ἐν τῇ μεταξὺ στρατὸν, ζωροδοκῆσας δὲ καὶ τοὺς πλείστους τῶν αξιωματικῶν τοῦ ἀδελφοῦ του Σουλεϊμάν, ἐξήλθεν ἐκ τοῦ κρουσηγέτου του καὶ ἐπορεύετο κατὰ τῆς Ἀδριανουπόλεως. Ὁ Σουλεϊμάν ἔμαθε καὶ πάλιν τὴν εἰδησιν. Νομίσας ὁμοίως ὅτι αἱ φήμει αὗται διεδίδοντο ἐπίτηδες ὑπὸ τῶν περὶ αὐτὸν πρὸς ἐκφοβισμόν του, τόσον ἐξωργίσθη, ὥστε ὄχι μόνον οὐδὲν προληπτικὸν μέτρον ἠθέλησε νὰ λάβῃ, ἀλλ' ἀπέκαψε καὶ τὴν γενειάδα τοῦ Ἁγᾶ τῶν γενιτσάρων, ὅστις, ἀνέκαθεν μείνας πρὸς αὐτὸν πιστός, τὸν παρεκίνηει ἐπιμόνως νὰ ὀχυρώσῃ τὴν πόλιν κατὰ τοῦ ἐπερχομένου ἐχθροῦ. Ἡ ὑδροιστικωτάτη αὕτη ἐν τῇ προσώπῃ τοῦ Ἁγᾶ τῶν

πράξις τοῦ Σουλεϊμάν παρώργισεν τοὺς γενιτσάρους, οἵτινες, ἀνοίξαντες τὰς πύλας εἰς τὸν ἐν τῇ μεταξὺ καταφάσαντα Μουσᾶ, παρέδωκαν αὐτῷ τὴν πόλιν. Ὁ δὲ Σουλεϊμάν, μόλις λαθὼν καιρὸν νὰ δραπέτευσῃ, ἔφυγε πρὸς τὴν Κωνσταντινούπολιν ἐφρονεῖται ὁμοίως καθ' ὁδὸν ὑπὸ τινῶν στρατιωτῶν, Ταβτα πάντα συνέβαινον τῇ 1410.

Ὁ Μουσᾶ, ἀναγνωρισθεὶς τότε ἀπόλυτος κυρίαρχος τοῦ ἐν Εὐρώπῃ ὀθωμανικοῦ κράτους, τοῦ ὁποίου ἠθέλησε νὰ ἠσπλάσῃ πάσας τὰς πρὴν κτήσεις, περιήλλυτο τοιοῦτοτρόπως

ΤΟ ΠΕΤΑΧΤΑΡΙ

Ἐπίτοια ἀγνοουσιάνη βραδυὰ
Μαὶ με οὐρα θέλω πάλι
Νάρθωμε ἰδῶ σ' τὴν ἀμμοὶ διὰ
Καὶ νὰ γαρῆσῃ σ' ἡ ἀκρογιάλι.

Ἐγὼ τ' ἀγκίστρι νὰ κρατῶ
Καὶ σὺ με ἰχθυὸν καὶ με χάρι
Τὸ τρίκλιον, τὸ δίπυλόν
Νὰ μοῦ δουλώσῃς πεταχτάρι.

Κι' ἄμα σαλεύῃ σ' τὰ νηρά
Καὶ σπαρταρῶ καὶ κᾶτι ἀέρνει,
Μὲ καρδιοχτύπι καὶ γὰρ
Να καρτεροῦμε τί μᾶς φέρνει.

Κι' ἂν ἴσως γὰρ δὲν πιασθῇ
Κι' ἀναστροφῇ τ' ἀγκίστρι μένου,
Νὰ με κυτιάζῃς γελαστῇ
Κ' ἰγὼ μαὶ σου γὰ θυμόνιο.

Κι' ἂν ἴσως γὰρ ζηλευτὸ
Σπαράξῃ σ' τ' ἀγκιστριὸν τὴν ἄκρη,
Ἐγὼ νὰ χαίρωμαι γ' αὐτό
Καὶ σὺ νὰ χύγῃς, πόνον δάκρυ.

Κ' ἴσως, ξεχνῶντας μιά φορὰ
Καὶ τωροῦν καὶ περαομίνα,
Νὰ με θαρρῆς αὐτῶν γὰρ,
Ποῦ φουραποῦλα του ἔχει ἰσάνα.

Γ. ΔΡΟΣΙΝΗΣ

Τὸ ΠΑΥΣΩΔΥΝΩΝ ΜΥΡΙΔΟΥ
Εἶναι
μοναδικὸν φάρμακον
κατὰ τῶν
ρευματισμῶν καὶ νευροκλιγῶν.
ΠΡΟΔΑΜΒΑΝΕΙ
τὰ καρδιακὰ νοσήματα.
ΑΡΙΘΜΕΙ
πλείστας ἐπιτυχίας.
Εἶναι
θαυμῶν ἀσφαλὲς φάρμακον.
Π Α Υ Σ Ω Δ Υ Ν Ω Ν
ὄνομα καὶ προῖγμα.

εἰς ρῆξιν πρὸς τὸν Μανουήλ, τὴν μετὰ τοῦ ὁποίου συνθήκην τοῦ Σουλεϊμάν, ἐυνάμει τῆς ὁποίας πολλαὶ πόλεις τῶν Βυζαντινῶν εἶχον ἀποδοθεῖ, ὄχι μόνον δὲν ἠθέλησε ν' ἀναγνωρίσῃ, ἀλλ' ἀποστείλας ἀπατεῖ καὶ τὴν πληρωμὴν τοῦ εἰς τὸν πατέρα του Βαγιαζήτ τελουμένου φόρου. Τῷ δὲ Μανουήλ οὐ μόνον τὴν πληρωμὴν τοῦ φόρου ἀρνήθηεντος, ἀλλὰ καὶ κατατροπώσαντος αἰφνιδίως τὸν τουρκικὸν στόλον παρὰ τὴν νῆσον Πλάτην, ὁ Μουσᾶ, μένεα πνέων κατὰ τοῦ Βυζαντίου, ἐλθὼν ἐπολιόρησε (1412) τὴν Κωνσταντινούπολιν.

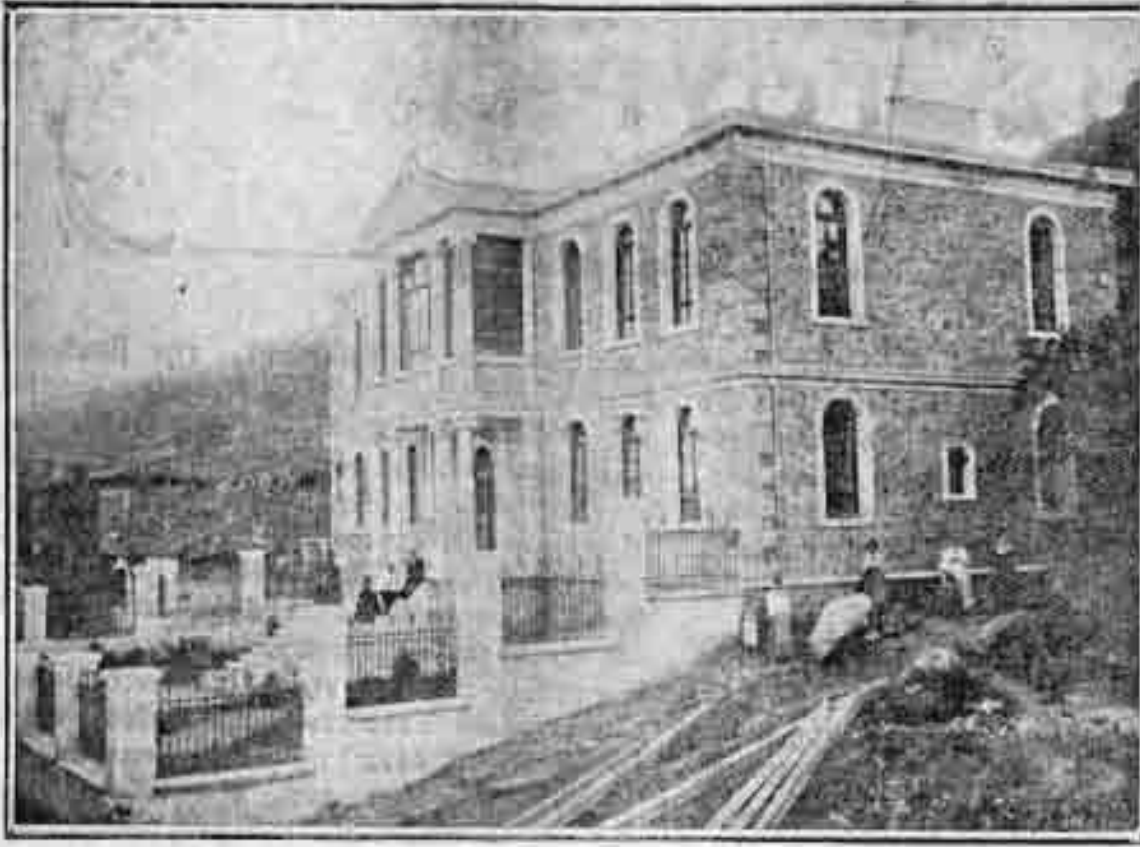
Τότε ὁ Μανουήλ, ἀντὶ, ἐξαρκούμενος εἰς τὰς οὐκ ὀλίγας αὐτοῦ ἐυνάμεις, ν' ἀντιτάξῃ ἐπιτυχή ἴσως κατὰ τοῦ Μουσᾶ ἄμυναν, προτιμᾷ νὰ ζητήσῃ τὴν βοήθειαν τοῦ Μεχμέτ, ὅστις, ἐπιθυμῶν ν' ἀπαλλαγῇ πλέον καὶ τοῦ Μουσᾶ καί, συγκεντρῶν ἐκ νέου τὸ κατατμηθὲν κράτος ὑπὸ τὸ μοναδικὸν του σικηπτρον, ν' ἀνακηρυχθῇ αὐτὸς σουλτάνος καὶ διάδοχος τοῦ Βαγιαζήτ, ἔσπευσεν ἀμέσως (1413) εἰς τὴν πρόσκλησιν τοῦ Μανουήλ, προτείνας μάλιστα νὰ συμπεριλάβωσιν εἰς τὴν συμμαχίαν τῶν καὶ τὸν ἐχθρικῶς πρὸς τὸν Μουσᾶ διακείμενον κράτην τῆς Σερβίας. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ὁ Μουσᾶ ἀπέκρουσε τὸν Μεχμέτ, ἔλυσε ὁμοίως ταχέως τὴν πολιορκίαν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἀναγκασθεὶς νὰ δράμῃ κατὰ τῶν πρὸς τὴν Ἀδριανούπολιν κατερχομένων ἀνωθεν Σέρβων. Τότε ὁ Μεχμέτ καταδιώκει αὐτὸν κατὰ πόδας μέχρι Φιλιππουπόλεως, εἰς τὰ περὶχωρα τῆς ὁποίας, ἐντὸς τινος στενωποῦ, κατατροπώνει τὰ στρατεύματά του, τὰ ὅποια τῆτομόλησαν ἀμέσως εἰς τὰς τάξεις τοῦ Μεχμέτ, ἐκτὸς ἑπτὰ χιλ. γενιτσάρων, οἵτινες, μαζῇ με τρεῖς ἀξιωματικῶν, ἔμειναν πιστοὶ εἰς τὸν Μουσᾶ καὶ μετ' αὐτὸν κατέφυγεν εἰς τινὰ λόφον δεσπότην τῆς πεδιάδος τοῦ Τσαμουρλή.

Ἐκεῖ, περικυκλώσας αὐτὸν ὁ Μεχμέτ, τὸν ἐξαναγκάζει νὰ δεχθῇ τὴν τελευταίαν ἀποφασιστικὴν μάχην. Ἀλλ' ἐνῆ ἐπρόκειτο ν' ἀρχίσῃ ἡ σύγκρουσις, κάποιος Χασάν-ἀγᾶς, ἀρχὸν τῶν γενιτσάρων, αὐτομολήσας προηγουμένως εἰς τὸ στρατόπεδον τοῦ Μεχμέτ, προχωρήσας βήματά τινα ἐκάλεσε τοὺς γενιτσάρους τοῦ Μουσᾶ νὰ προσέλθωσι παρ' αὐτῷ. Καταγανακτῆσας ἐκ τῆς προδοσίας ταύτης, ὁ Μουσᾶ ρίπτει κατὰ τοῦ Χασάν ἀγᾶ τὴν λόγχην του καὶ τὸν ἀφίνει ἄπνουν. Ἀλλὰ καὶ αὐτοῦ ἡ δεξιὰ χεὶρ ἀποκόπτεται τότε ὑπὸ τινος τῶν γενιτσάρων του, οἵτινες ἤρχισαν νὰ τὸν ἐγκαταλείπωσι. Καὶ τοιοῦτοτρόπως, μείνας μόνος καὶ μονόχειρ, φεύγει καὶ αὐτός, ἀλλὰ καθ' ὁδὸν, πεσὼν ἐντὸς ἔλους, συλλαμβάνεται ὑπὸ τῶν καταδικωκόντων αὐτὸν ἱππέων καὶ ἀχθεῖς ἐνώπιον τοῦ Μεχμέτ, ἀπαγχονίζεται.

Ὅστις ἐπιζήσας μόνος, ὁ Μεχμέτ ἀναγορεύεται σουλτάνος τῶν Ὀσμανιδῶν.

(ἀκολουθεῖ)

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Μ. ΜΕΛΙΣΣΟΠΟΥΛΟΣ
καθηγητὴς ἐν τῇ Ρωσικῇ Σχολῇ

Κυριακίδαία Ἐκπαιδευτήρια ἐν Μαρμαḗ, τῶν ὁποίων τὰ ἔγγραφα γίνονται αἴθριον.

Νικόλαος Γ. Κυριακίδης, ἰδρυτὴς τῶν Κυριακιδείων Ἐκπαιδευτηρίων.

Ἡ Ἄσκανία λίμνη, ἣ ὁποία πρόκειται ἐν μέρει ν' ἀποξηρανθῆ.

Τὸ ὑπουργεῖον τῶν Δημοσίων ἔργων διὰ μεθοδικῶς ἀνέθηκεν εἰς γαλλικὴν ἐπιτροπὴν τὴν μερικὴν ἀποξήρανσιν τῆς Ἄσκανίας λίμνης (λίμνη τῆς Νικαίας). Τὸ ἔργον τοῦτο, ἐκτὸς τῶν ἄλλων αὐτῶν ὑφελημάτων, θὰ γίνῃ ἀφορμὴ νὰ καθαρισθῇ ὁ παρά τὴν λίμνην ἀπέραντος ποταμὸς ἐκ τῶν ἔλων, τὰ ὅποια μαλύνουσι τὸν αἶρα διὰ τῶν ἐλαστῶν μικροβίων.

Ἡ Ἄσκανία λίμνη εὑρίσκειται ἐν τῇ νοτιοανατολικῇ Προασίῃ κατὰ τὴν 27' μῆκος καὶ τὴν 50' βορρῆον πλατείαν, ἔχει περίπου 27 χιλιομέτρων πλάτος καὶ 83 μῆκος, περιμέτρου 83 χιλιομέτρων καὶ 300 τετραγ. χιλιομέτρων ἐπιφάνειαν· τὸ μέγιστον βάθος τῆς λίμνης 50 μέτρα. Ἡ ἀποξήρανσις θὰ γίνῃ διὰ τῆς διαχευεῖσεως τῶν ὕδατων μέχρι τοῦ Κισνοῦ κόλπου, εἰς τοῦτο

δὲ θὰ χρησιμεύσῃ ὁ ποταμὸς Ἄσκανιος. Περὶ τῆς λίμνης ταύτης ὑπάρχει ἐκτενὴς πραγματεία εἰς τὸ «Ἀπὸ Κωνσταντινουπόλεως εἰς Νικαίαν» τοῦ κ. Θ. Καβαλιέρου Μυρκοῦζου σίγγραμμα.

Η ΚΕΡΚΥΡΑΙΑ ΚΟΡΗ

Μυθιστορία εκ του Γαλλικού.

Κατά μετάφρασιν Ν. ΣΑΡΑΔΟΥ

ΜΑΞΩΝ καὶ αὐτοκινήτων κινήσει ἐτάρατε τὴν ἐσπέραν ἐκείνην τὴν φιλήσυχον συνοικίαν τοῦ Ἀστέρου.

Διὰ μεγαλοπρεποῦς χορτῆς, ὑπὲρ ἧς ὄμιλουν πρὸ μηνός, ὡς περὶ σοβαρωτάτου γεγονότος, ὁ κ. Λώρης ἐτέλει τὰ ἐγκαίνια τοῦ καλλιμαρμάρου αὐτοῦ μεγάρου, ὡς περ φίλος ἀρχιτέκτων, εἰς ὃν ἐπεδικάσθη τὸ βραβεῖον τῆς Ρώμης, τῷ ἔκτισεν εἰς τὴν ἀθορυβὸν ὁδὸν τῶν Ὠραίων φύλλων, παρὰ τὸ κομψὸν δάσος τῆς Βουλώνης.

Πλούσιος, κομψός, Ὠραῖος, φημιζόμενος ἤδη ὡς μία μέλλουσα δόξα, ἐστειφάνος ἐκ προσφάτου ἐπιτυχίας, ἐπὶ τινος σκηπτοῦ τοῦ ἐκλεκτοῦ κόσμου, ὁ Ἰάκωβος Λώρης ἠδύνατο νὰ θεωρηθῆ ὡς ἄνθρωπος εὐτυχῆς.

Παιδευθεὶς κατὰ τὸ εἰς τὰς κυρίας ἀρέσκον σύστημα, ἀγαπῶν αὐτὰς καὶ μὴ ἀποκρύπτων τὸν πρὸς αὐτὰς θαυμασμὸν του, ἔδιδεν εἰς τὰς μουσικὰς του συνθέσεις, τὰς ὑπ' αὐτῶν ἰδίως ἐμπνεομένας, καὶ τι τὸ περιπαθὲς καὶ αἰθερώδες, ὡς περ κατεγοήτευεν αὐτὰς καὶ αἱ μελωδίαί του ἐπὶ τὸν ἄκουσιν εἰς μυριάδας μυριάδων κλειδοκυμβάλων.

Τὰς μελωδίας ταύτας τὰς ἐπαλλε καλῶς καὶ ὁ ἴδιος διὰ φωνῆς, ἧτις θὰ ἐθεωρεῖτο ἀσθενῆς ἐπὶ τῆς σκηπτοῦ τῆς Ὀπερας ἄλλ' ὁ δεξιὸς χειρισμὸς τῆς καὶ τὸ τρομῶδες χροῦμα τῆς, ἰδίως εἰς τὰς μεταδοτικὰς ἐκφράσεις, ἀνεμόχλευεν ἠδέως τοὺς μυχοὺς τῆς καρδίας. Σημειώσατε πρὸς τούτους διὰ ὁ Ἰάκωβος Λώρης κατέκτησε τὴν ἐπίσημον ταύτην θέσιν κατὰ τὴν λαμπροτέραν διὰ τὰς ἀπολαύσεις ἡλικίαν. Ἡ δόξα, ἡ φιλάρεσκος ἀσπὴ, ἡ προτιμῶσα ἐνίοτε τὴν νεότητά, δὲν τοῦ ἐστέρησεν ἐπὶ πολὺ τὰς φίλας. Ἐδοκίμασε τὴν μέθην κατὰ τὰς μεθυστικωτέρας αὐτῆς στιγμὰς, καθ' ἣν δηλονότι ἀξίζει. Ὀλίγον τι ἀργότερον εἶναι ἀργά. ἔχε φίλους ὄλους σχεδόν, ὅσοι τὸν ἐπλησίαζον. Αἱ ψυχαὶ αὐθορμητῶς ἔβαινον εἰς συνάντησιν τῆς ψυχῆς του.

Περὶ τούτου ἠδύνατό τις νὰ πεισθῆ ὅτι τὸν ἐν βλέμμα ἐπὶ τῆς εὐφρείας αἰθούσης, ἧτις κατεῖχε τὸ ἥμισυ τοῦ μεγάρου. Ἐβλεπέ τις ἐκεῖ ἑσμὸν νέων καὶ περικαλλῶν γυναικῶν, ὧν ἡ παρουσία ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐνός ἀγάμου νέου, ἦτο δι' αὐτὸν ἀρκετὰ κολακευτική.

Κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην τῶν ἐγκαίνιων θὰ παρουσίαζε μερικὰς νέας συνθέσεις, τὰς ὁποίας ἐφήμιζον ὡς θαυμασίας, καὶ ἰδίως ἐξεθείαζον μερικὰ δημοδὴ ἑλληνικὰ ᾠσματα, τὰ ὁποία εἶχε συλλέξει κατὰ τὸ τελευταῖον ἀνά τὴν Ἑλλάδα ταξιδιῶν του καὶ τὰ ὁποία θὰ ἐξετελοῦντο ὑπὸ τῶν διαπρεπεστέρων ἀοιδῶν, τῶν διαμφορσιβητούτων τὰς σκηπτοῦ τῶν μεγαλειτέρων θεάτρων καὶ τῶν πλουσιωτέρων παρισινῶν αἰθουσῶν.

Ἡ ἐσπερίς ἦτο ἀπολαυστικωτάτη, καὶ ἐπρεπε κατ' ἀνάγκην νὰ ἦτο τοιαύτη, λαμβανομένου ὑπ' ὄψει τοῦ ἐξαιρετικοῦ τῶν συνθηκῶν, ὅφ' ἂς ἐδίδετο. Διότι, καίτοι μέχρι τέλους διέσωσε τὴν ἀμειπτον ἀπόχρωσιν τῆς κομψότητος καὶ τῆς ἀριστοκρατίας, ἐκαρκευθη ἐντὸς μικροῦ καὶ ὑπὸ τῆς εὐθυμίας, τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς ἀπεριττότητος, τὴν ὁποίαν δυνατόν νὰ συναντήσῃ τις μόνον εἰς τὴν οἰκίαν ἐνός ἀγάμου, ἐν ἣ πᾶσα προσκεκλημένη, ἂν θυσιάσῃ μακρὰν τινα δόσιν καλῆς φιλίας, δύναται νὰ θεωρήσῃ ἑαυτὴν ὡς τὴν ἀληθῆ τοῦ μεγάρου οἰκοδόκωσιν.

— Αἱ μελωδίαί σου, εἰπέ τις τῶν προσκεκλημένων εἰς τὸν κ. Λώρη, εἶναι

ὄλαι θαυμάσια καὶ ἐντὸς μικροῦ ὄλου ὁ κόσμος θὰ τὰς ψάλλῃ. Ἡ τελευταία μάλιστα, ἐκείνη, τὴν ὁποίαν ὠνόμασες «Ἡ Κερκυραία κόρη», ἦτο ἀριστοῦ γημα. Ἀποκνέει τὴν νεότητά καὶ τὴν δρόσον τοῦ ᾠσμοῦ τῆς ὑπολοῖδος, ἐν ὄρῳ ἐαρινῆς πρωίας εἰς τὸ βάθος τοῦ δάσους. Ἀλλὰ ποῦ τὴν εἶδες;

— Ἐδῶ... κ' ἐκεῖ..., ἀπήντησεν ὁ κ. Λώρης, δεικνύων διὰ τοῦ δακτύλου τὸ μέτωπον καὶ τὸ στήθος, εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο, εἰς ὃ χτυπῆ ἡ καρδία.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ κἀδων τοῦ μεγαλοπρεποῦς ἐκκερμῶδες ἀγγέλε μπουκῆτιον. Δὲν εἶχε τελειώσει ὁ τελευταῖος αὐτοῦ κτύπος, ὅτε ἡ Ὠραία ἀπειχάλας ὀφθαλμοῦ, ἦτο ἦτο πανομοίᾳ μετὰ τὴν τοῦ βαπτιστηρίου τῆς Φλωρεντίας, ἐστειφάνη ἐπὶ τῶν γυγλιῶν τῆς καὶ ὑψηλὸς τις Ἄραβ. τῆτος Ὀθέλλου, περιβεβλημένος ὀλόχρυσον ἐνδυμασίαν καὶ κατάλευκον κίδαριν περὶ τὴν κεφαλὴν, ἀντάξιως τῶν πριγκίπων τῶν Χιλιῶν καὶ μίς νικτὸς, ἐφάνη εἰς τὴν θύραν. Ἐπροχώρει μετὰ ἀρχαῖαν μεγαλοπρέπειαν καὶ μετ' ἐμετορημένην βραδύτητα, ἰσοῦς ὅπως δόσῃ καιρὸν εἰς τὰς κυρίας νὰ τὸν θαυμάσωσι.

Δεύτερον πρόσωπον, ἐκ τοῦ αὐτοῦ μαρμάρου ἐπιχειρημασμένον καὶ διὰ τῶν αὐτῶν ζωηρῶν χρωμάτων ἐνδεδυμένον, προσέφερε τὰ γλυκίσματα καὶ τοὺς σακ-

χυροπήκτους καρπούς, ἐντὸς ἀργυρῶν ὀστράκων, ἐν ἣ μικρὸς αἰθιοπίσκος, χιονόδους λευκότητος μουσελίην περιβεβλημένος, μετὰ ὄσλην κεφαλὴν καὶ μετὰ ἑβνοῖδες χεῖρας, συνέλεγε τὰ κενὰ πετιήρια.

Μόλις ἡ μαῖρη φιλὰγξ ἐγκατέλειπε τὴν αἰθουσαν, ἡ δεσποινὶς Ὀλβη Ἀπραξίνη, Ρωσὶς ἀείδος, λίαν διάσημος ἐν Πετρούπολει καὶ Μόσχῃ, σπεύδουσα νὰ δόσῃ εἰς τὴν ξενικὴν τῆς δόξαν τὸ παρισινὸν χροῖμα, ὡς περ μόνον καλλιγυμῆται πᾶσαν φήμην, διηρθύνθη πρὸς τὸ κλειδοκύμβαλον. (ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

Ο ΥΙΟΣ ΤΗΣ ΧΗΡΑΣ...

ΕΙΣ ένα μικρό χωριό του Βοσπόρου, που το λούει η γαλανή θάλασσα και το χαϊδεύει πάντα τρυφερά ή αδρά, ίζη ή Μαρίκα, η κόρη του καπετάν Παναγή.

Εικοσαέτις περίπου, είχαν όλην την χάριν και την κόμορφιαν της ηλικίας της. Είς τα όμοια της μάτια εύρισκετο το γαλανό χρώμα της θαλάσσης και είς το πρόσωπόν της η τρυφερότης των λουλουδιών του βουνού. Ήτον όμοια όπως το χωριό της, άφελος, γλυκειά, άνιπόκριτος. Είχε δηλαδή την ωραιότητα εκείνην, που μαγεύει, που δεσμεύει τρυφερά, μα σφιγκτά, την καρδιάν και την αιχμαλωτίζει αιώνια...

Ο Κίμων, νέος εικοσιεπτά χρόνιον, παιδί και αυτό της ίδιας άκτής γέννημα, του ίδιου βουνού, ήτο ο αδελφικός της Μαρίκας φίλος. Από μικρά, πολύ μικρά παιδιά, ήγαυώντο με την παιδικήν, την πρώτην άγάπην και ύστερον από άλλον, όταν πλέον η καρδιά ήρχισε να εξιστά εις άλλα αίσθηματά, ο Κίμων εκατάλαβεν ότι ελάτρευε την Μαρίκαν με τον πεύ φλογερών έρωτα.

Την ήγάπα με σφοδρότητα και με άφοσίωσιν, αλλά σκεπτικός καθώς ήτο, δειλός έμπρος εις την κόρην αυτήν που ελάτρευε, δεν εξωμολογήθη ποτέ το αίσθημά του εις αυτήν.

— Διατί, άλλως τε; έσκέπτετο, μήπως θα είμπορέσαι να κάμω εύτυχη την Μαρίκαν; είμαι πτωχός, δεν θέλω να μοιρασθώ την πτώχειν μου με μίαν τόσοσν τρυφεράν κόρην, που είναι προωρισμένη να ζήση εύτυχής.

Με αυτάς τας σκέψεις, έχωριζετο από την Μαρίκαν ύστερον από τον περίπατον που έκαμναν μαζί η την συνομιλίαν που είχαν συνάψει κάτω από κανέν δένδρον της παραλίας. Όταν όμως έμενε μόνος, όταν πλέον κλεισμένος στο μικρό του δωμάτιον δεν είχε κανένα κοντά του, άφινεν ένα στενωγιόν, ο οποίος έβγαινε ως μία πνοή γίγαντος από τα βάθη κανενός βουνού.

Ο Κίμων ήτο μελαγχολικού χαρακτήρος νέος, άρεκτά όνειροπόλος και ποιητής. Έξ άλλου η Μαρίκα ήτο φαειρά και αλωνίως αλοόδοξος ψυχή. Τα μάτια της έλαμπαν πάντοτε από χαράν και εις το πρόσωπόν της το μειδίαμα είχε αποκρυσταλλωθή όπως εις τας εικόνας της άναγεννήσεως. Είς την θίαν της ο Κίμων έχανε την σκυθρωπότητά του και έλευθερώνετο από την μελαγχολίαν του. Δι' αυτά πάντοτε την επέζητει, διότι ένδει ότι εκείνη ήτο το μαναδικόν φάρμακον της ψυχής του.

Άλλ' αίφνης διέκρινε μίαν άπότομον μεταβολήν εις την ψυχήν της Μαρίκας: η φαειρά κόρη δεν έμειδία πλέον, τα μάτια της, τα όμοια γαλανά της μάτια, δεν άντανικλοσσαν πλέον την χαράν είχε γίνει σκυθρωπή, κατηρή, μωστηρωδής.

Όσακις συνήνεα τον Κίμωνα, έζητει να κρίνη την δυστυχίαν της αυτήν' αλλά δεν τό κατόρθωσεν' ο Κίμων διέκρινε την μεταβολήν αυτήν και εις τας παρειάς της κόρης έβλεπε πηγάσιγιά να σβένεται το ρόδινον εκείνο χρώμα, το όποιον έφανέρονε την ευέξίαν της ψυχής της.

— Τιζείχε συμβή;

Ο Κίμων δεν ήδύνατο να μαντεύσῃ.

— Τι έχεις, Μαρίκα; έτόλμησεν έν άπόγευμα να την έρωτήσει, όταν ύστερον από τον περίπατον είχαν καθήσει και οι δύο επάνω εις ένα βράχον της άκτής.

— Τίποτε, Κίμων, απήτησεν η κόρη με προσποιημένη έκπληξιν.

— Όχι, μή μου τό άρνείσαι: βλέπω τώρα από μερικάς ήμέρας, ότι δεν είσαι όμο; πριν' κάτι έχεις ύποψέσεις, βασανίζεσαι' είπέ μου τί έχεις, τί συμβαίνει' μήπως έγω δεν είμαι φλος σου;

— Δεν έχω τίποτε, Κίμων, εξηκολούθει ν' άπαντή η κόρη, αλλά τα δάκρυά της, τα όποια άπότομα άνεπηδήσαν εις τα μάτια της, την επρόδωσαν.

Η Μαρίκα δεν ήμπορέσε πλέον ν' άρνηθῆ και σιγάσιγά, με φωνήν κομμένην, με κατεβασμένα από έντροσπην μάτια, ήρχισε να εξωμολογήται εκείνο, το όποιον εις κανένα δεν είχε ειπέ άκόμη, το φοβερό της σφάλμα, το μεγάλο άμάρτημα... Η κόρη είχε άπατηθῆ από κάποιον νέον, που παρεθύριζε στο χωριό της και θύ έγίνετο μητέρα...

Ο Κίμων την ένεβάρρυνε, την παρηγόρησε, της έσοφίσε το χέρι τρυφερά και της λέγει:

— Δεν είναι τίποτε, Μαρίκα, ο Κίμων θα δείξη την άγάπην του.

✽

Την άλλην ήμέραν πηγαίνει να εύρη τον άπατεώνα της κόρης.

— Τα εξεύρω όλα, του λέγει η κόρη αυτή, την όποιαν ήπάτησες, θα γίνη μητέρα' κρίμα εις σε άν θελήσης να άμης δυστυχής δύο υπάδεις. Έν μέσον μένει διά να εξιλεωθής, διά να καλύψης το σκάνδαλον: να την νιμφωσύης.

— Χα! χα! χα! ύπήρξεν η άπάντησις του νέου. Αυτό δεν θα τό κάμω ποτέ, δεν έτρολλάθηκα άκόμη.

Ο Κίμων γρήγορα ένόησεν, ότι τίποτε δεν θα έπιτύχη και παρητήθη από τας προσπαθείας του. Η Μαρίκα θα έμενε το θύμα.

Άλλ' όχι, λαμβάνει μίαν άπόφασιν και πηγαίνει εις το σπίτι της. Εύρίσκει τον καπετάν Παναγή και του λέγει:

— Είμαι νέος, έχω ως περυσίαν μου δύο γερά χέρια, με δέχεται διά παιδί σου;

Ο έναγκαλισμός της κόρης ύπήρξεν η άπάντησις.

Ο Κίμων δεν έπερίμενε πολύ. Έτέλεσε γρήγορα τους γάμους του με την Μαρίκαν, την όποιαν ελάτρευε.

— Μαρίκα μου, της λέγει, έλησμόνησα πλέον τα πάντα, θα σε λατρεύω, όπως πριν, δι' έμεί είσαι η τρυφερά, η άγνή κόρη των όνειρων μου: τώρα άγάπα με και σύ άλλον.

✽

Μετά έπτά μήνας η Μαρίκα έγέννησεν άγοράκι. Ήτο υός της άμαρτίας της. Ο παλιός το έδέχθη με χαράν το έπταμηνήτικό του, ως ένόμιμο, και ο Κίμων το ήγάπα, ως να ήτο καθ' έαυτό παιδί του. Η Μαρίκα το ελάτρευε και μόνον ο «μπαιμάς» του δεξιά και άριστερά έκκολούγει.

Τα χρόνια έπερνούσαν χωρίς ν' άμειρώσουν τίποτε από την άγάπην εκείνην. Ο Κίμων ύπερηγάπα την Μαρίκαν και το παιδί της: εκείνη είχε άφοσίωθῆ εις τον άνδρα, τον όποιον άνεγνώριζεν ως σω-

τήρα και ελάτρευε το μονάκριβό της παιδί.

Τα χρόνια έπερνούσαν, ο Κίμων δεν ήτο πλέον υός ύσπρα μαλλιά ήρχισαν να καλύπτουν την κεφαλήν του, αλλά εις την καρδιάν του δεν είχε σβένσει η άγάπη του εις την Μαρίκαν. Την ελάτρευεν, όπως και εις τας πρώτας νεανικάς του ήμέρας. Η μόνη του προσπαθεία, η μόνη του φροντίς, ήτο να μη λυπή την γυναίκα του και έπεθύμει πάντοτε να βλέπη το μειδίαμά της, εις το όποιον επήνθει άκόμη η χάρις της νεότητος.

Άλλ' ήλθαν και ήμέραι λύπης το παιδί της Μαρίκας είχε μεγαλώσει, το δήθεν έπταμηνήτικόν έργον εικοσαετής νέος και εκάλειτο ήδη υπό τα όπλα της πατρδος του. Η στρατιωτική θητεία την έπαυχήν εκείνην ήτο δύσκολος: η Άλβανία είχε επαναστατήσει και εις τα άξανα μέρη της Υμεθους πολλοί νέοι έπιπτον, διά να μη έπιστρέψουν πιατέ.

Η Μαρίκα έσκέπτετο αυτά και τρυπτε: θα έχανε το παιδί της, το μονάκριβό της παιδί.

— Ω! δεν θα είμπορέσω να ζήσω σ'ετι μίαν ήμέραν με τον χωρισμόν του, επανελάμβανεν.

Ο Κίμων έλυπείτο με την στενοχωρίαν της Μαρίκας: έζητει να την παρηγόρηση, άδύνατον εύρίπει να δανεισθῆ χρήματα διά το στρατιωτικόν άντικείμενον, δεν εύρεν. Ο υός της Μαρίκας της, δύο ήμέρας μετά ταύτα θα ήρχιζε την θητείαν του. Έύρεπε να τον σώση διά να μη λυπήση την Μαρίκαν του.

✽

Ο Κίμων άνεχώρησε: δύο ήμέρας παρηλθον χωρίς να μάθουν τίποτε περί αὐτοῦ: την τρίτην, εις μίαν μερακρησμένην άκτήν του Βοσπόρου εύρίθη το πτώμά του, επάνω δε εις ένα βράχον τα ένδύματά του. Καμία έπιστολή δεν έφανέρονε την αίτιαν της άτύχουσας του, παρά μόνον η άπλή αυτή σιγή έστρεψεν πρὸς την γυναίκα που ελάτρευε:

«Μαρίκα μου,

Τόν υιόν της χήρας δεν τον παίρνουν στρατιώτην. — Κίμων».

Α.

ΣΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ ΜΟΥ

Όμορφη πατρίδα μου, μί' άγαπημένη,
Εύρω πως στήθη σου πάσος τα μαρτύρια
Εύρω πως λαβύσθηκεν η χροσῆ χαρά σου,
Εύρω πως ώφάνατες από τα παιδιά σου,

✽

Μακριά σου φεύγουνε μέρα με η' μέρα,
Σίε καρφέ σου σπάσει το βουνό η φλογέλα,
Σ' άσκαρτα χωράφια σου χάρη μόνο βγαίνει,
Απόσσι κ' η φαρύβαρκα έξω τραβηγμένη.

✽

Όσο δόξες γνώρισες 'ε τα παλά τα χρόνια,
Τόση σε ποτίζοντε τώρα καταφρόνια,
Μά και με τη φτώχεια σου και την όφρασιά σου,
Έχε την έλπίδα σου πάντα 'ε τα παιδιά σου.

Μακριά αν φήγανε δεν σε λογομαχούν,
Γιά τα σε δαυλεύοντε, γιά τα σενα ζούνε,
Κ' έχουν ένα όνειρο να σ' ιδούν μεγάλη
Και 'ε το άγιο χρώμα σου να γυρίσουν πάλι.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

Δυνάμεθα νά εϊμεθα ώραϊαι;

'Ιδού έν ζήτημα, αγαπηταί τοῦ «'Απ' Όλα» ἀναγνώστριαι.

Μέχρι σήμερον ἐνομιζομεν, ὅτι ἡ ώραϊότης εἶναι δῶρον τῆς φύσεως καὶ ὅτι εἶμεθα αἰωνίως καταδικασμένοι νά εἶμεθα ὅ, τι μᾶς ἐγέννησαν. Τώρα ὅμως ἀποδεικνύεται ἄλλως τὸ ἐναντίον.

Ἐν γαλλικόν περιοδικόν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου ἦνοιξε δημοσίησιμα. «Εἶμαι νύ ἀκόμη, γράφει μία δεσποινίς, καὶ ὡς ἐκ τῶν ἀσχολιών μου εὐρίσκομαι σχεδόν πάντοτε μὲ πολλὰς νεάνιδας. Μεταξὺ αὐτῶν ἐγνώρισα μίαν, ἡ ὁποία ἐκάθητο πλησίον μου μὲν ἰσχυρὰ πολὺ χαρίεσσα, ὡσάν, ὥστε ἤθελον νά τὴν συναναστρέψωμαι. Κατόπιν τί νομίζετε ὅτι εἶδον; Εἶχε μάτια μικροῦτάκα Ἰταλοῦδος, ἡ μύτη τῆς ἦτο ἀκομῆτος, τὸ στόμα πολὺ μεγάλο, εἶχε χεῖλη τῶσον λεπτά, ὥστε ἐφαίνετο νά μὴ εἶχεν ἐνὶ λόγῳ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου τῆς δὲν ἦσαν κανονικαὶ καὶ ὅμως ἦτο χαρίεσσα, ἕκαστος ἤθελε νά τὴν παραιτηθῇ. Ἀπὸ γὰρ τὸ γλυκὺ τῆς μειδιᾶμα ἦτο ἕκείνο, τὸ ὁποῖον ἐστόλιζε τὸ πρόσωπόν τῆς ἢ ἡ κόρη, ἢ τις ἀπῆρχεν εἰς τὸ πνεῦμά τῆς, ἀνητηνακλάτο καὶ εἰς τὰ ἐξωτερικὰ χαρακτηριστικά.»

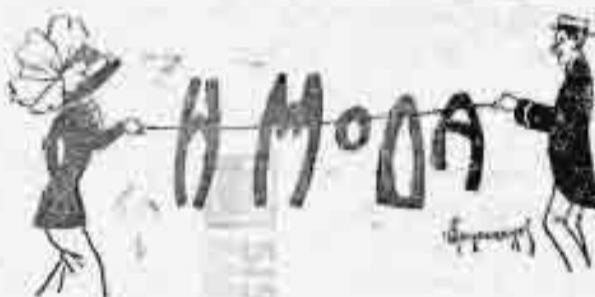
Μία ἄλλη κυρία ἐξηγεῖ καλλίον τοῖς λόγοις.

«Ὁνομίζετε πολλὰς κυρίας ώραϊας, αἱ ὁποῖαι πράγματι νά εἶναι ώραϊαί; Ἐγὼ τοῦλάχιστον δὲν γνωρίζω. Σχευα μία κυρία, ἡ ὁποία εἶναι ώραϊα, τὸ εἰθεύρει καὶ ἀφίνεται νά θαυμάζεται χωρὶς νά προσθέσῃ τίποτε τὸ ἀτομικὸν ἐπίνοι τῆς, οὔτε τὸ πρωτότυπον εἰς τὴν καλλονὴν τῆς. Ἐνῶ μία γυνὴ μὴ ώραϊα (δὲν λέγω δυσειδής), γνωρίζει τὸ ἐλάττωμά τῆς καὶ καταβάλλει ὅλην τὴν τέχνην τῆς, ὅλην τὴν προσπάθειάν τῆς διὰ νά τὸ ἐξαφανίσῃ διὰ τοῦ θελητήρου καὶ τῆς χάρτος, αἶψα ἀξίζουσιν ἑκατοντάκις πλεῖστον ἀπὸ τὸ κανονικὸν πρόσωπον καὶ τὴν κομῆν μύτην. Υπάρχουν δύο στοιχεῖα καλλονῆς: ὅ,τι ἡ φύσις δίδει καὶ ὅ,τι δημιουργοῦμεν μόνοι μας, ἦτοι ἡ ἀιδημοσύνη, τὸ πνεῦμα, ἡ φαιδρότης, ἡ ἐπιεικεία, ἡ ἀπλότης, ἡ καλοσύνη... πράγματα, τὰ ὁποῖα μεταβάλλουσι τὸ πρόσωπον καὶ τὴν δίδουσιν ἐν ἰδιαιτέρῳ θελητήρῳ.»

Ἄς παρηγορηθῶμεν λοιπόν, αγαπηταί μου κυρίαί καὶ δεσποινίδες ὅταν βλέπομεν εἰς τὸν καθρέπτην μας, ὅτι τὸ πρόσωπόν μας δὲν εἶναι κανονικῶς ώραϊόν καὶ ὅτι τὸ ἀνάστημά

μας εἶναι ἀνώτερον ἢ κατώτερον τοῦ συνήθους, ὑπάρχει τρόπος νά διορθώσομεν τὴν ἀσχημίαν αὐτὴν καὶ νά τὴν μεταβάλλωμεν εἰς ζηλευτὴν ώραϊότητα.

ΦΙΛΟΜΗΛΑ

Φόρεμα ἀπο βουάλ βιολέτ καὶ βουάλ ἀσπρο γατριωμένο μὲ ἰρλανδ καὶ φρανζ ἄσπρες.

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Τὰ ἐκ τῶν ἐντόμων δῆγματα

Κατὰ τῶν δηγημάτων τῶν σφηκῶν, μελισσῶν, ἀγριομελισσῶν, σκνιπῶν, ἀλαζομεντῶν κλπ. θέσεται ἐπὶ τοῦ δηχθέντος μέρους σταγόνα ὑπερχλωρισίου σιδήρου. Ὁ πόνος παύεται, ἡ φλόγωσις φεύγει καὶ δὲν σχηματίζεται οἴδημα.

Τὰ κίτρινα ὑποδήματα

Διὰ τὰ κίτρινα ὑποδήματα πολὺ κατάλληλα εἶναι ἡ βενζίνη τ' ἀνικαινίζει καὶ ἀποβάλλει τὰς μελανὰς κηλίδας, αἱ ὁποῖαι φανερόντων τὸ πολὺ μεταχειρισμένον ὑπόδημα.

ΟΙΚΟΝΟΜΟΣ

ΦΑΙΗΤΑ ΚΑΙ ΓΛΥΚΥΣΜΑΤΑ

Τώρα μὲ τὴν ἐπιδημίαν καλὴν εἶναι νά μὴ τρώγομεν ὄμους καρπούς. Κατάλληλος τρόπος πρὸς ἀποφυγὴν τοῦ ἐκ τῶν ὀπωρῶν κινδύνου εἶναι νά τοὺς κάμνωμεν κομπόσταν. Κατωτέρω δίδομεν ὁδηγίαν πρὸς κατασκευὴν κομπόστας ὀπωρῶν τῆς ἐποχῆς.

Κομπόστα μὲ πεπόνι

Παίρνομεν ἓνα πεπόνι μὲ καλὴ μυρωδιά, μὲ καλὸ φαγὶ καὶ ὄχι πολὺ ὄριμο, καὶ τὸ κόπτομεν εἰς τεμάχια. Βγάζομεν τὴν φλούδα καὶ τοὺς σπόρους του, κόπτομεν καθε φέτα εἰς δύο ἢ τρία τεμάχια κατὰ τὸ χῶδρον των. Σιάζομεν κατόπιν τὰς γωνίας των, τὰ ἀσπρίζομεν ἐπὶ 5 λεπτά καὶ μετὰ ταῦτα τὰ δροσίζομεν.

Τὰ στραγγίζομεν μετὰ ταῦτα καὶ τὰ ρίπτομεν μέσα εἰς ἓνα μέρος, ὅπου ἔχομεν βραστή σιρόπι 20 βαθμῶν καὶ εἰς ἀρκετὴν ποσότητα διὰ νά τὰ μουσκίῃ καλὰ ὅλα τὰ τεμάχια τοῦ πεπονίου. Τὰ βιάζομεν νά πάρουν μίαν μόνον βράσιν καὶ χύνομεν ἔπειτα ὅλα αὐτὰ μέσα εἰς μίαν λευκίαν. Τὰ σκεπάζομεν μὲ ἓνα στρωγυλοκομμένο χαρτί καὶ ἀφίνομεν αὐτὰ νά κρυώσουν. Βάζομεν ἐκ νέου τὸ σιρόπι νά βράσῃ καὶ τὸ χύνομεν ἐνῶ ἀκόμη εἶναι βραστό ἐπάνω εἰς τὸ πεπόνι. Κάμνομεν δύο φορές τὸ ἴδιον καὶ εἰς τὴν τελευταίαν βάζομεν τὸ πεπόνι εἰς τὸ σιρόπι ἐνῶ εἶναι βραστό.

ΜΑΡΙΑ

ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ ΚΑΙ ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ

BYZANTINAI ΗΜΕΡΑΙ

Η ΕΒΔΟΜΑΣ

Η χολέρα, αφού έθέρσιεν εις τὸ Χάσιωι, παρὰ θέρσει καιράς τὸν Βαθυρρύακα ἢ Βοσπόρον, ἀναγκάσκει τοὺς ἐκεῖ παραθεριστάς νά τραπέυσιν εἰς φρυγῆν.

Ὁ νέος Δήμαρχος ἀνεδείχθη πρώτης τάξεως πομπιῆς τῆς χολέρας, τὴν ἁποίαν καταδιώκει ἀμεικτως.

Οἱ ἱατροὶ ἐπίσης ἐρεκλαμαρισθήσαν ὅσον οὐδέποτε. Καταγινόμενοι δὲ μὲ τὴν διαφημίαν των, ταύσαν νά καταγίνωνται πρὸς καταπιλέμειν τῆς χολέρας. Ἀφ' ἧς μάλιστα ἡμέρας ἐσχηματίσθησαν ἐπιτροπὴ ἡ μ ὄ ν η ς, ἡ χολέρα ἔλαβεν ἐκράτος διαστάσεις.

Καὶ ὅλος ὁ κόσμος γενικὸν θέμα ἔχει τὴν χολέραν, πλὴν τοῦ ἡμετέρου πνευμάτιου Ρηγοπούλου, ὅστις, ὡς γνωστὸν, προσεβλήθη ἀπὸ βροτολογου νόσου, καὶ ὅστις εἰς τὸ ἀκουσματικὸν τοῦ ὀνόματός τῆς νόσου καταλαμβάνεται ἀπὸ ἴγος! Τῶν πραγματικῶν οὕτως ἔχόντων, συμβουλεύομεν αὐτὸν εἰς τὸ ἐξῆς νά μεπιτρέψῃ τὸ η τοῦ ὀνόματός του εἰς ἡ, ὑπογραφομένου τὸν τεύθεν ἰ γ ὄ π ο υ λ ο ς.

Η ἐπιδημία ὁμως ἔχει καὶ τὰ αἰτία της. Τσιουτοτρόπως ἡ Δημορχία μισο εἰς τὰ ἄλλα μέτρα, τὰ ὁποῖα ἔλαβε πρὸς ἄρσιν τῆς νόσου, ἠμπούσε τὴν πώλησιν τῶν ὑπορῶν καὶ δὴ ὄν πετόντων, τῶν πωλουμένων εἰς τὰς ὁδοὺς ἀντὶ ἐκεί καὶ εἰκοσι παραδάων. Οἱ πωληταὶ εἰγνωμένως ἤκουσαν τὴν διαταγὴν τῆς Δημορχίας καὶ ἔφωσαν τὴν τιμὴν τοῦ ἰδίου ἠμπορεύματος εἰς ἔξοντα παραδάς.

Ἡκούσθη δὲ ὁ ἐξῆς χαρακτηριστικὸς διάλογος:
 — Ἐξῆς παραδάς αὐτὸ τὸ πετόνι εἶνε πολὺ κερβόν. Αὐτὸ ἀξίζει μόνον εἰκοσι παραδάς. Τὸ ἔδειξ;
 — Ἄδύνατον. Ἡ Δημορχία μῆς ἀπαγορεύει.

Οἱ αἰζυγοὶ ὁμως, οἱ ἔχοντες ἀπαιτητικὰς γυναῖκας καὶ διεστραμμένας πενθεράς, ἀνεκούσθησαν ἀπὸ τὴν ἐπιδημίαν.
 — Πᾶμε, Νίκο, ἀπόψε εἰς τὸ θέατρον;
 — Θέατρον; Μ' αὐτὴν τὴν χολέραν;
 — Ἔνως δὲ δυστυχῆς γαμβρός, ἔχων μίαν πενθερὰν ἔγαιραν, τῆς ἔλεγε χθές:
 — Τὴν Κυριακὴν, ἀγαπητὴ μου πενθερά, θά σὲ συνοδεύσω εἰς τὸν... Βαθυρρύακα!

Ο Ρίχτερ, ὁ αἰχμαλωτισθεὶς ὑπὸ ἰταλῶν Γερμανὸς καθηγητὴς, ἀπελύθη, ἀφ' οὗ καταβλήθησαν τὰ λύτρα. Μαζὴ ὁμως μὲ τὴν ἀπολύθειν τοῦ Ρίχτερ ἀπελυτρώθημεν καὶ ἡμεῖς πρὸ τῆς ἀναγράφου περιγραφῆς τῶν τουρκικῶν ἐφη-

μερίδιων τῆς Θεσσαλονίκης, αἰτνες εἰς τὴν συμμορῶν διαβλέπον δάκτυλον τῆς... Ἐθνικῆς Ἐταιρίας! Εἰς τὰς ἐν λόγῳ ἡμερησίαις, αἰτνες παντοῦ βλέπον δάκτυλον, πῆμπορεν ὡς διῶρον... πέντε δακτύλους!

Τὰ τηλεγραφικὰ σύματα ἠσυχολήθησαν οὐκ ὀλίγον μὲ τὴν αἰχμαλωσίαν τοῦ Γερμανοῦ καθηγητοῦ. Ἀμα δὲ τῆ ἀπολύσει του, διαφόρων εἰδῶν εἰδήσεις ἐκυκλοφόρησαν. Μεταξὺ ἄλλων ἐτηλεγραφήθη ὅτι τὸν Ρίχτερ ἀναμίνει εἰς Θεσσαλονικὴν σωρεία ἐπιστολῶν ἐξ Εὐρώπης. Εἰς τὰς ἐπιστολάς αὐτάς πλείπται γερμανικαὶ καὶ αὐστριακαὶ ἐφημερίδες προτείνον εἰς τὸν Ρίχτερ νά ἐξαγοράσων τὰ ἀπομνημονεύματά του ἀντὶ μεθωδῶν ποσῶν.

Τὴν εἰδήσιν ταύτην μεθῶν καθ' ὁδὸν ὁ Ρίχτερ ἐτρολλάθη... ἐκ χαρῆς βεβαίως!

Αἱ ὑπερβολικαὶ κρίσεις ἐν Τουρκίᾳ κατέστησαν ἐνδημικὴ νόσος. Καθε τὸσο καὶ λιγάκι ἔχομεν ὑπογραφικὰς κρίσεις. Πρὸ πτωπῶν ἡμερῶν ἐξερσάγη νέα κρίσις ἐξ ἀφορμῆς διενέξεων μεταξὺ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν καὶ τοῦ τῶν Στρατιωτικῶν.

Καὶ τὸ ἀλληλοφάγωμα αὐτὸ θά ἐξηκολούθει ἀκόμη, ἂν δὲν ἐπενέβαινε ὁ Σαχουλιαμάης, ὅστις ἐπέμνησεν εἰς τοὺς ὑπουργοὺς ὅτι διατρέχομεν τὸν μῆνα τοῦ Ραμαζανίου καὶ ἀπομεινὸς δὲν πρέπει νά... τρῶ γωνταί!

Συζητήσις παραθεριστουσῶν.
 Ἐν Πριγκίπων τρία γερωντοκόριττα συζητοῦν διὰ τὴν κλοπὴν τῆς Τζοκόνδας ἀπὸ τὸ Μουσεῖον τῶν Παρισίων.

— Εἶδες, καθέμενη Ἐλένη, τίχη τοῦ τὴν εἶχεν αὐτὴ ἡ Τζοκόνδα; Τετρακοσίων ἐτῶν γυναῖκα... τὴν ἔκλεψαν!

ΤΟ ΚΟΛΥΒΡΙΟΝ

Ὅποιος πληρώνει τὰ χρέη του...

ΗΝ ἡμερανίπου ὁ Θεόδωρος καθόρθως νά πάρῃ τέλος τὴν κληρονομίαν ποῦ τοῦ ἀφῆκε κάποιος συγγενῆς του — Θεὸς συγχωρῶσ' τον — πενήντα ὠραίας λίρας, ἐσκέφθη, ὅτι ἔπρεπε νά ἰκανοποιήσῃ τέλος τὸ σῶμά του ὑστερον ἀπὸ τὰς στερησεις καὶ τὴν πτώχειαν ποῦ ὑπέφερε τοὺς τελευταίους μῆνας. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἦτο καὶ τίμιον παιδί, ἐσκέφθη νά πληρώσῃ τὰ χρέη του.

Μὲ βῆμα λαλὸν ἀνθρώπου ποῦ ἠγναινε νά ἐκτελέσῃ τὴν γενναιότεραν πράξιν, φθάνει εἰς τὸν ξενοδόχον του, ὁ ὁποῖος τοῦ ἔφανε πολὺ καλὸς καὶ συγγενῆς κύριος κατὰ τοὺς τρεῖς μῆνας ποῦ ἔπρεσαν ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς κηδείας τοῦ μακαρίτου.

Ὅταν ἐπῆγεν ὁ Θεόδωρος, τὸν εἶπεν εἰς τὴν πόρτα.
 — Κύριε Κολοκυθόπουλε, πᾶσα χρεωστιά;
 Ὁ κ. Κολοκυθόπουλος ἐπῆρε μὲ μετρία τὸ κατάστητόν του καὶ ἐπρόσθεσεν:
 — Ἐνδεκα λίρας, κ. Θεόδωρε.
 Ὁ κ. Θεόδωρος ἔβγαλε τὰς ἐνδεκα λίρας καὶ τὰς ἔστρεσεν ἐπάνω εἰς τὸν πάγκον τοῦ ξενοδόχου του τὸν ἐχαίρεται καὶ ἐξῆλθεν. Ἐχε τὴν καρδίαν ἐλαφρομένην καὶ τὸ θυλάκιον ὄχι ὀλιγοτερον.

Πηγαίνει κατόπιν εἰς τὸν ράπτην του. Αὐτὸς τοῦ εἶχε καμει ἕνα μαῖσο κοστῆμα, τὸ ὁποῖον ὁμως ἐπειδὴ τὸ ἔφορε καθε ἡμέραν, το εἶχε παλαιώσει ἄρκετά. Μὲ τέσσαρας λίρας ὁμως ἐξώλησε καὶ τὸν λογαριασμὸν καὶ ἠσθάνθη καλλίτερον τὴν ἐλάφρυσιν τῆς τσίπης καὶ τῆς καρδίας του.

Ἐχρεώσται ὁμως καὶ εἰς τὸν ἐσποδηματοπωλὸν αὐτοῦ διὰ δύο ζεύγη μποτινια δύο λίρας. Ἐπλήρωσε καὶ αὐτὸς καὶ ἔτρεξε κατόπιν εἰς τὸν κύριον Σαραφιάδην. Αὐτὸς ἦτο ὁ τραπέζιτης του. Καλὸς ἄνθρωπος ὁ ἐβλογημένος πάντοτε — ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς κηδείας τοῦ μακαρίτου ἔγνοοιτε — τὸν ἐδάνειζε, χωρὶς ἐγγυητὴν καὶ χωρὶς μεγάλον τόκον. Τοῦ ἔδιδεν ὅ λίρας καὶ ὁ Θεόδωρος τοῦ ὑπέγραψε γραμματίον διὰ 10 τῶσα μόνον! Ὁ Θεόδωρος δὲν ἠμποροῦσε λαλὸν νά ξεχάσῃ τὸν εὐεργέτην του αὐτόν — ἐπῆγεν εἰς τὸ γραφεῖον καὶ ἐκάνοισε τὸν λογαριασμὸν του.

Τριάντα τρεῖς λίραι τὸν ἐφθάσαν διὰ νά πληρώσῃ καὶ τὸ χρέος αὐτό, τὸ ὁποῖον ἦτο τελευταῖον.

— Τί χαρά!
 Κατόπιν αὐτῆς τῆς λαμπρῆς διαγωγῆς του καὶ τῶν τόσων κόπων του, ἠσθάνθη τὴν ἀνάγκην νά καπνίσῃ ἕνα πύρο. Ἐβόλε τὸ χέρι εἰς τὴν τσέπην... ἀλλὰ τὸ ἀπέσυρε μόνον δὲν εἶχε πλέον μείνει εἰς τὴν τσέπην οὔτε ἕνα γροσάκι.

— Δὲν πειράζει, ἐσκέφθη, δὲν ἔχω χρέη καὶ ὅποιος πληρώνει τὰ χρέη του, εἶναι πλούσιος.
 Ἐκαμε μερικοὺς γυροὺς καὶ ἐπῆγε νά κοιμηθῇ. Τὴν ἄλλην ἡμέραν ἐνόησεν, ὅτι τὰ παπούτσια του ἦσαν πολὺ χαροῖμενα, ἐγελοῦσαν ἀκατάπλευστα.
 — Ἀς πάγω ν' ἀγοράσω ἕνα ζευγάρι, δὲν χρεωστῶ τίποτε στὸν παπούτσι μου.
 Ἀλλὰ ποία ἦτο ἡ ἐκπληξίς του ὅταν τὸν ἤκουσε:
 — Λυποῦμαι πολὺ, ἀλλὰ δὲν εἰμπορῶ νά κάμω πιστώσεις. Ὅταν πληρώσετε τοὺς μετρητοὺς, ὅλα τὰ παπούτσια τοῦ μαγαζιοῦ μου θά εἶναι εἰς τὰ πόδια σας.

Ἐπῆγεν εἰς τὸν ράπτην.
 — Ἄν δὲν πληρώσετε, δὲν θά πάρω τὰ μέτρα σας, διότι ἔλαβα πρὸ πολλοῦ τὰ... δικά μου.
 Ἐρῶνε καὶ ἀπ' ἐκεῖ θυμωμένως ἀλλὰ μίαν ἐλίπς τὸν παρηγόρει.
 — Θά πάγω εἰς τὸν φίλον κύριον Σαραφιάδην θά διανεσθῶ εἰκοσι λίρας καὶ θά τοὺς δεῖξω αὐτοῖ εἶνε ἀχρεῖοι.

Ἀλλὰ καὶ ὁ Σαραφιάδης δὲν ἦτο ὀλιγώτερον.
 — Φίλε μου, δὲν θά δυνθῶ νά σᾶς ἰκανοποιήσω! Ξεῖρετε λόγοι οἰκονομικῆς καὶ χρηματικῆς φύσεως, ἡ ἀλβανικὴ ἐπανástασις, τὸ Μαροκινὸν ζήτημα, μᾶς ἀναγκάζουν νά εἰμεθα ἐπιφυλακτικοί, διὰ σᾶς δὲν ἔχω καμμίαν ἀμφιβολίαν, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ παρόντος... λυποῦμαι πολὺ.
 Τὸ ἀποτέλεσμα ἦτο μία νοῦλα ὁ Σαραφιάδης δὲν τὸν ἐδάνησεν οὔτε λεπτόν.

Ὁ Θεόδωρος εἶχε πεινάσει. Πηγαίνει εἰς τὸν ξενοδόχον του καὶ τρώγει σὰν ἄνθρωπος ποῦ εἶχε τρέξει πολὺ καὶ μήπως δὲν ἦτο ἀλήθεια;
 Ἐρῶνε καὶ διὰ νά ξεχάσῃ τὴν λύπην του εἰπε περυσότερον.
 — Φίλε μου, λέγει εἰς τὸν ξενοδόχον, ἀφ' οὗ ἔφαγε, πέρασε τα εἰς τὸ λογαριασμὸν μου. Αὐτὸν ἡ μεθαύριον σὲ πληρώνω.
 — Ὅχι, δὲν γίνεται, θά πληρώσῃς τώρα.
 — Ναι, μὰ δὲν ἔχω, ξεύρεις.
 — Γιάννη, κλείσε τὴν πόρτα νά μὴ τῆγῃ αὐτὸς ὁ ἀλήτης καὶ σὺ, Κώστα, φώναξε ἕνα ἀστυνόμο. Αὐτὴ ἦτο ἡ ἀπάντησις.
 Ὁ Θεόδωρος συνελήφθη, διανυκτέρευσε εἰς τὴν ἀστυνομίαν, παρεπέμφθη εἰς τὸ πλημμελοδικεῖον καὶ ἐκεῖ καταδικάσθη εἰς 8 ἡμερῶν φυλάκιον ἐπὶ ἀσχροκερδέα.
 Εἰς τὴν φυλάκην δ' ἐμαθε τί κερδίζει ὁποῖος πληρώνει τὰ χρέη του!

Κάποιος.

ΑΠΟ ΣΑΒΒΑΤΟΥ ΕΙΣ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ

Υπὸ τὴν προεδρίαν τῆς Α. Θ. Παναγιώτης συνήλθε τὸ σάββατον ἡ Ἱ. Σύνοδος καὶ ἐργάσθη ἐπὶ δικαστικῶν ὑποθέσεων. Μετὰ τὰ δικαστικὰ ἀνεγνώσθησαν γράμματα τῶν μητροπολιτῶν Νικομηδείας καὶ Θεσσαλονίκης, οἵτινες ἐπισυνάπτουσι τὰς ὁμιλογίας τῶν βοηθῶν καὶ ἐπισκόπων Ἀπολλωνιάδος καὶ Ἀρδομερίου.

— Ἀπεριρίθη αἰτήσις τοῦ μητροπολίτου Καστορίας κ. Ἰωακείμ Λεπιδίου, ἐξαιτουμένου ὅπως τῷ ἐπιτραπῆ νὰ μεταβῆ εἰς τὴν ἐπαρχίαν τοῦ ἀπ' εὐθείας ἐκ Μοναστηρίου.

— Κατ' ἐπισήμους ἀληθοφροίας ἐν τοῖς ἐπιτὰ βλαχοφώνοις χωρίοις τοῦ τμήματος τῆς Γευγελῆς, ἐξακαλουθοῦσι πάντοτε τρομοκρατούμενοι καὶ πολυτρόπως βασανιζόμενοι ὑπὸ τῶν ἀρχῶν οἱ ἐκ τῶν χωρικῶν παραμένοντες ἔτι πιστοὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν.

— Ὁ καὶμωκάμης Γευγελῆς μεταβὰς εἰς Λούμνισσαν ἐκάλεσε τοὺς Π' Γεωργίου, Γ. Βλάικον καὶ Γ. Παπαντωγιάννην καὶ ἀπηγόρευεν αὐτοῖς νὰ ἐπισκέπτονται τὴν μητρόπολιν, ἀφοῦ προηγουμένως ὑπέβαλεν αὐτοῖς εἰς Ξυλόκοπτην.

— Ὁ ἐν Γουμένισσα ἀρχιερατικὸς ἐπίτροπος καταγγέλλει διαφόρους ἐνεργείας τῶν ἀρχῶν, προσπαθουσῶν ὅπως ἐξαναγκάσωσι τοὺς ἑλληνορθόδοξους νὰ γίνωσι σχισματικοί.

— Κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς Κοιμήσεως τῆς Παναγίας, ὁ Πατριάρχης ἔχοροστάτησεν ἐν τῷ πατριαρχικῷ ναῷ μετὰ τινῶν τῶν Σεβ. Συνοδικῶν. Κατὰ τὸν ἑσπερινὸν ἔχοροστάτησεν ἐν τῷ Ἱ. ναῷ τῆς Παναγίας τῆς Καρυτιανῆς ἐν Γαλατῇ.

— Τὴν τρίτην συνήλθεν ἡ Ἱ. Σύνοδος κατὰ τὴν συνεδρίαν ταύτην ἀνεγνώσθη γράμμα τοῦ μη-

τροπολίτου Κυζίκου κ. Γρηγορίου, παραπονουμένου κατὰ τὸν ἐποδιοικητὸν Ἀρτιάκης, ὅστις ἀρνείται νὰ δεχθῆ ἐν τῷ Δ. Συμβουλίῳ τὸν ἀρχιερατικὸν τοῦ ἐπίτροπον.

— Ὁ αὐτὸς μητροπολίτης καταγγέλλει ὅτι αἱ ἐπιτόπιοι ἀρχαὶ δὲν ἐκτελοῦσι τὰ προικοσύμφωνα καὶ τὰς διαθήκας τῶν χριστιανῶν ὡς περιεχούσας δῆθεν καὶ βακουφικά κτήματα.

— Τὰ αὐτὰ παράπονα ἀναφέρει καὶ ὁ ἐκ τῶν προκρίτων Κορυθαῖς κ. Σκενδέρης.

— Ὁ Σ. μητροπολίτης Ἰωαννίνων κ. Γερβάσιος μετὰ τῶν Σωματικῶν αὐτοῦ, τηλεγραφικῶς ἐξαιτεῖται ὅπως ἐξ ἀφορμῆς τῆς εἰς τοὺς Ἀλβανοὺς χρηρηθείσης ἀμνηστίας ἀπονεμηθῆ αὕτη καὶ εἰς τοὺς συμπατριώτας τῶν ἑλληνορθόδοξων.

— Ὁ μητροπολίτης Σάντης, κ. Ἀνθίμος, διὰ γράμματος αὐτοῦ ἀγγέλλει, ὅτι ἡ ὑπὸ τὸν γνωστὸν τρόπον βίβη ἑξισλαμισθεῖσα Βικτωρία ἐξακαλουθεῖ νὰ διαμαρτύρηται διὰ τὸν αὐθαίρετον καὶ ἐξαναγκαστικὸν αὐτῆς ἐξισλαμισμὸν. Παρὰ τὰς πιέσεις τῶν περὶ αὐτὴν, μὴ ἐννοοῦσα νὰ ὑποβληθῆ εἰς τὰ τουρκικὰ ἔθνη, ἐπισταλεῖται ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν μωαμεθανίδων τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ τὴν Παναγίαν καὶ κάμνει τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ. Ἐνεκρίθη ὅπως γίνῃ ἡ ἀπαιτουμένη ἐνέργεια καὶ ὁδηγηθῆ ἡ Βικτωρία ἐνταῦθα διὰ τὰ περαιτέρω.

— Ὁ ἐπίσκοπος Ροδοσιόλου κ. Ἀλέξανδρος, ἤγγειλε τὰ τοῦ θανάτου τοῦ ἐπισκόπου Ἰερισσοῦ καὶ Ἀγίου Ὁμοῦ κερὰ Δωροθέου.

— Ἐματαιώθη ἡ συνεδρία τῆς Τετάρτης τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου.

— Ὁ μητροπολίτης Ἀμασειᾶς κ. Γερμανὸς ἀνεχώρησεν εἰς Εὐρώπην, χάριν τῆς υγείας του.

— Ὁ μητροπολίτης Δρίμας θὰ μεταβῆ εἰς τὰ λουτρά Προύσης, ὃ δὲ μητρ. Προικονήσου κ. Σωφρόνιος ἀνεχώρησεν εἰς τὴν ἔδραν τῆς ἐπαρχίας του.

— Συνεδρίασεν ἡ Ἐκπαιδευτικὴ Ἐπιτροπὴ καὶ συνεσκέφθη ἐπὶ τῶν προγραμμάτων τῶν θηλέων. Κατὰ ταῦτα, τὸ γυμνάσιον ὀρίζεται πενταετές, περιλαμβάνον πλῆρη κύκλον, εἰς τρόπον, ὥστε αἱ ἀπόφοιτοι αὐτοῦ νὰ ἔχωσι τὸ δικαίωμα νὰ παρακολουθῶσιν ἀνωτέρας σπουδᾶς. Τὸ πρόγραμμα τοῦ γυμνασίου θὰ εἶναι ἐντελῶς ἄσχετον πρὸς τὸ τοῦ γυμνασίου τῶν θηλέων, ὃ δὲ κύκλος τῶν μαθημάτων, ἂν καὶ ἰσοετής, θὰ διαφέρει οὐσιωδῶς.

— Τὰ μαθήματα τῆς γυμναστικῆς ἐξακαλουθοῦσιν ἐν τῷ Ζωγραφείῳ. Αἱ ἐγγράφαί ἀνήλθον εἰς 95 ἕτεροι δὲ 20 παρακολουθοῦσιν οἰκιοθελῶς τὰ μαθήματα. Ἐκ τῶν 95, οἱ 54 εἶναι διδασκαλοὶ καὶ 41 διδασκάλισσαι ἐν σχέσει πρὸς τὰ μισθία ταῦτα ἀπεφασίσθη νὰ μὴ ἐπιτραπῆ εἰς κανένα ἢ ἐξάσκησις τοῦ διδασκαλικοῦ ἐπαγγέλματος ἐν ταῖς ἀσκητικαῖς σχολαῖς τῆς ἀρχιεπισκοπῆς. Ἐὰν δὲν γνωρίζῃ γυμναστικὴν καὶ δὲν εἶναι ἐπιδιασμένος δι' ἐπισήμου ἐνδεικτικοῦ, παρέχοντος τὴν ἀδειαν διδασκαλίας τῆς γυμναστικῆς. Κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Πέμπτης ἀνεγνώσθησαν γράμματα τοῦ μητροπολίτου Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης κ. Ἰωακείμ, ἀγγέλλοντος, ὅτι ὁ Χουσεὶν πασᾶς κατόρθωσε δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, ἐκ τοῦ ὁποίου ἀπήσαν οἱ χριστιανοὶ ἀξάδες, νὰ οἰκειοποιηθῆ δάσος, ἀνήκον εἰς τὸ παρεκκλήσιον ἁγ. Βαρνάβα. Ἐνεκρίθη νὰ γίνωσιν αἱ δέουσαι ἐνέργειαι.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Ὁ Πάπας Πίος ὁ Θ', ἀσθεσὺς ἀπὸ τινος, εἰσήλθεν ἡδὴ τὸ στάδιον τῆς ἀναρρώσεως, ὅποια φαίνεται θὰ εἶναι μακρὸν διότι ὁ ποντηφίξ φαίνεται πρὸς καταβεβλημένον.

— Ἀπόπειρα κατὰ τῆς οὐροδρομικῆς γραμμῆς Γροῖτσκο Πετρεπέ ἐγένετο ὑπὸ βουλγαρικῆς συμμορίας, ἡ ὅποια ἐπεχείρη ν' ἀφαιρῆσι τὰς σιδηρᾶς, ῥαβδὸν ἔπηλοῦθησε συμπλοκὴ μετὰ τοῦ στρατοῦ· οἱ συμμοριτοὶ ἐπέτησαν εἰς φυγὴν.

— Ὁ ὑπουργὸς τῶν Στρατικῶν Μαχμούτ Σεφκέτ παρῆσθη ἀπὸ τῆς παρ. πεσκέυης· διεδόθη ὅτι προσεβλήθη ὑπὸ χολέρας, ἀλλὰ τοῦτο διεπιστῆθη ἄκαρπον.

— Τὸ ἀνεκριντικὸν συμβούλιον εἰς ὃ ἀνετέθη ἐν Ἀθήναις ἡ ἰθυσία Τσουκαλά, ἐξέδωκε τὴν πρόφασιν του, δι' ἧς ἀπαλλάσσεται ἀπὸ τῆς κατηγορίας. Ἐν τῷ ὁ προηγουμένως κ. Βενιζέλος τιμώρησεν αὐτὸν διὰ προσκαλιπύσεως, διότι ἐκάλεσεν εἰς μαχίαν συναδέλφους του.

— Κυριακὴν καὶ Δευτέραν γινόντα ἐν Βαθυρρούακι οἱ β' Ἱεροσταντινοπολίται ἀγῶνες, ὁποῖους διοργανώνει ὁ ἀθλητικὸς σύλλογος Ἐρμίου.

— Ἀνεκαλύφθη εἰς τὰ ἄκρη τῆς ἐν Κριμαίᾳ Λιβιά ὑπόνομος, τὴν ἀπείαν εἶχον τασκενισαὶ ἀναρχικοί, ἵνα δὲ φωνήσῃ τὸν Τσάρον.

— Ὁ τῆς ὑπουργὸς τῶν Ἐπιχειρηματικῶν καὶ νῦν προσβλητικῆς Τασκενίας ἐν Παρισίαις Ρωσιστῶν ἀνεχώρησε μεταβαίνων εἰς τὴν θέσιν του.

— Τὴν 21 τρέχοντος θὰ ἀπέσπῃσιν οἱ γάμοι τῆς πριγκίπισσας τῆς Σερβίας Ἐλένης τοῦ πρίγκιπος Ἰωάν. Κωνσταντινοβίτου ἐν Πέτερσχοφ.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Ἀρραβῶνες. — Ἐν Βιζύῃ ἐτελέσθησαν οἱ ἀρραβῶνες τοῦ κ. Γεωργίου Χατζοπούλου μετὰ τῆς δεσποινίδος Κισσῆς Στογιάννου. Τοῖς νυμφευθεῖσιν ἐδόθησαν κατεῖν τὴν στέφαν. — Ὁσ. Ν. Παρ.

— Τῇ 27ῃ παρελθόντος ἐτελέσθησαν ἐν Κερκύρῃ οἱ ἀρραβῶνες τοῦ λαμπροῦ καὶ ἐβ' ἡμέραν νέου κ. Ἰωάννου Μ. Ἀναστασιάδου, φορητοῦ, μετὰ τῆς χαριτοβόρου καὶ ἐκπαιδευτοῦ δεσποινίδος Στυλιανῆς Τούση, ἀποφοίτου τοῦ ἐν Κερκύρῃ Ἀρραβῶνος καὶ τῆς διευθυντοῦ τοῦ ἐν Ἀθλαῶν Παρθενιαγωγείου. — Π. Ἱ. Μ.

Ἡ ἐκδρομὴ Παρισίων. — Τὴν παρελθούσαν Τρίτην ἐπανέκαμψαν ἐκ Παρισίων οἱ πρὸ εἰκοσι δύο ἡμερῶν ἀναχωρήσαντες ἐκδρομῆς τοῦ κ. Βαλαλά.

Οἱ ἐκδομαίς συνοδοὶ α ὑπαλλήλων τῆς ἐπιτ. Ἐπιχειρηματικῆς Ἐπιτροπῆς περιήλθον ἀπαντα τὰ ἀξιοσθέντα μέρη τῶν Παρισίων, Βερσαλλίων καὶ Λουβεντιῶ, πιστότατα ἐφαρμοσθέντος τοῦ προγράμματος.

Ἀφιξίς. — Παρημερημέ ἀπὸ τινος ἐπαύθη ἐν τῷ Σενοδοχείῳ (Constantinople Palace), ἡ κ. Ἐλένη Διαμαντοπούλου, δάσκαλος χειρομάνης ἥτις ἐτετέλεξε τὸ ἡμέτερον κοινὸν διὰ τῶν θυμάτων αὐτῆς, διότι οὐ μόνον προλέγει τὸ μέλλον, ἀλλὰ καὶ ἀποκαλύπτει τὰ παρελθόν. Τὴν συγιστώμεν εἰς πάντα φιλοπεριεργον.

Γενικὴ Ἑλληνικὴ Ἱστορία ὑπὸ Κ. Φιλάνδρου σχολάρχου. — Εἰς δύο τεύχη. α' ἀρχαία Ἑλλην. Ἱστορία, β' Βυζαντινὴ Ἑλλ. Ἱστορία βιογραφικῶς. Ὁ κ. Κ. Φιλάνδρος, σχολάρχης τῶν ἐν Προύσῃ Ἐδηνευθίων ἐκπαιδευτηρίων, διὰ τοῦ ἐρ-

γου αὐτοῦ τῆσαι ὅπως νείν ὁδὸν εἰς τὸ μέλλον τῆς Ἑλλ. Ἱστορίας τὸ διδασκόμενον εἰς τὰ μωριακὰ σχολὰς. Ἡ κατὰ τῆς καὶ διαφύσεως τῆς ἕλης, ἡ ἐπιμέθοδος ἐκθετικῆς καὶ διηρητικῆς μαθηματικῆς, τὰ ἠθικὰ συμπεράσματα, τὰ ἐκπαιδευτικὰ παρακολούθησι τὰ κεφάλαια καὶ αἱ κεντρικαὶ ἐρωτήσεις καθιστῶσι τὸ βιβλίον ὠφέλιμον καὶ κατάλληλον ὅπως εἰσαχθῆ εἰς δημοτικὰς σχολὰς. Τὸ συνιστώμενον θεσμὸς εἰς διδασκαλίας. Τὴν ἑκάστου τεύχους γρ. 4.

Θάνατοι. Βλαδίμηρος Φ. Σιδερόπουλος, δεκαπεννέα ἐτῶν, ἐπὶ πενταετίαν ἐργαζόμενος Ρωσία, ἀπέθανεν εἰς τὸ χωρίον Κρόμνη τῆς περὶ τὸν ποταμὸν εἰς βαρὺ πένθος τοῦ κείνου καὶ φίλου, οἷς καὶ προσέφη τὰ ἐπιθήματα. — Α. Ἱ. Διαμ.

Η ΜΑΓΙΚΗ ΝΥΜΦΗ ΤΗΣ ΣΤΑΜΠΟΥΛ

(συνέχεια από σελ. 553)

ΙΕ. "Ευπληξίς.

"Η Γαλιμά εισήγαγε τους Ξένους, εν ώ ο Γέρβας και ο "Ασίκος χωρίς να γνωρίζω, ο εις την ύπαιθρον του άλλου, πλησίον αλληήλων κατασκηνούν τα γειτόνιμα.

Οι δύο Γάλλοι υπεκλίθησαν μετά σεβασμού πρό του γέροντος Σουλτάνου και με πρόλον εμψύχισαν, δίδοντες τα προετοιμασθέν επιστόλιον.

— Μας κατασκοπεύουν, ανάγκησε το μετώ την αναχώρησίν μας.

Ο αιχμάλωτος έμεινεν άπαθής, έλαφρόν μόνον φρυκίασιν εμψύχισθη όταν ενόησεν εις την παλάτιν να του θέτουν το μικρό χαρτάκι και μία έλαφρά απόχρωσις έφάνη επί του προσώπου του. "Αλλ' ουδέμιαν εκρόφησε λέξιν.

Ο "Ιωάννης παρετήρησε τον Σουλτάνον μετά συγκινήσεως ήτο έτοιμος να τω φωνάξη :

— Είμαι ο υιός έστίου, χάριν της ελευθερίας του οποίου έθυσιασες την Ιδικήν σου. Είμαι ο υιός του Ρενώ, και ερχομαι να προσφέρω την ζωήν μου προς χάριν σου.

"Αλλ' όχι, έπρεπε να φρεσθή διά να επιτύχη, έπρεπε ν' άναμεινι ή ακόμη, Εδότης ο Μαλαρίας, περισσότερον φρόνησιμος του συντρόφου του, ηρασιό να λέγη :

— Σουλταν Μουρατ, ή τόχη μός άνεμψε τον σπινθηρόν μου και έμε προς μίαν υαύθειαν, της οποίας το τέγμα είναι ή ζωή ή ο θάνατος της Γαλιμά, της εγγονής σου.

Η νεύσις εκάθησεν επί ενός μαξιμαριον παρό τους πόδας του γέροντος. Είχεν έγίρει δευλά τους όφθαλμούς προς αυτόν. "Ετρεμεν.

— Αδθένα, εμψύχισεν.

Ο Σουλτάνος, με τρόπον ώστε να μη έννοηθη, απήνευθε :

— Προσοχή, μη εκπλαγής διόλου.

— Λοιπόν, εξηκολούθησεν ο Μαλαρίας, θέλομεν να σώσωμεν την Γαλιμά και δε' αυτό πρέπει να την εξεδώσωμεν. "Η μία εφύσεται εις την γαλλικήν προνομίαν, ή άλλη συμμερίζεται την φυλακήν σου, χάριν τίνος πρέπει να εργασιώμεν :

Εκ του βύθους της καρτηχτητού "Ασίκου έσκέπτετο :

— Ο Μαλοός είχε δικαίον, είναι ανάγκη επιτάχου να φρυαδεύσωμεν τον Μουράτ.

Ο δε Γέρβας εξ άλλου διενεώτο :

— Καλά θα τ'ι καταφέρωμεν.

"Αλλα και του ένος όσον και του άλλου μί σκέψεις διεκόνησαν από μίαν βραχτήν, αλλά συμπεθητικήν φωνήν, ή άποισι έτραγουδει :

Κάτω από γαλιό,
κατω από παρισιό,
κάτω από γαλιό ποτιό.

— Σουλταν Μουράτ!

Αι φωναί αύται διαστειρωθήσαν από την Γαλιμά και τους Ξένους.

Ο Σουλτάνος ήρμισε την χείρα του.

— "Ακούσατε!

Και ήρχισεν αάλεν να τραγουδή :

"Εγώ'μαι ή Βιάχα,
ή Βιάχα ή καναμίνι,
κούχι τα χί, τα χίλια πρόβια,
κούχι τα χίλια πρόβια,
τα πετακόσια γόδα...
"Ερανετο δε, δέν ήβλεπε τους επιστάτας των
είχε τους όφθαλμούς άπλανη.
— Τον έπέλεσαν ως τρελλόν, εμψύχισεν ο

"Επίς δύο λεπτάς όλοι οι άσχημοί του παραγίου είχαν τειθή εις κίερας.

"Ιωάννης εις τον Μαλαρίας, και ή μύσις τον έκαμεν ή τρέλλα του ήλθε.

Και οι δύο έγιναν κάτουχοι. "Η έσοδογή αύτη, την άποισιν τόσον επόθημεν ή Ρενώ, ή έσοδογή αύτη, την άποισιν άνεισεύετο τόση έτη, κατιστη άκαρπια θα εξήγαγον εκ της φυλακής, εν πάση εξηγημένην και άνακιστον πλέον να εισθινηθή την ελευθερίαν του. "Αλλ' ειςτός αυτού, μια άλλη θλίψις τους καταλάθεν. Ο Μουράτ ήτο τρελλός, το έμπιστευτικόν δέ χαρτίον, το άποισιν του έδωσαν εις τας χείρας του, θα ήτο πιστωσι εν σημάτιον

ένοχής, ανακαλυπτόμενον δε αυτός, οι δύο Γάλλοι δύν θα εξήρχοντο εν τού Γαλιό ζώντες.

Οι όφθαλμοί του Ρενώ έστράφησαν προς την Γαλιμά, την περιβάλλον αυτος διά τρυφερού βλέμματος και έσκέπθη :

— Και αύτη θα μινι αιώνιος καταδωραμινι.

"Αλλά και ή Γαλιμά παρετήρησε τον πύγνι Γαλιόν, τα βλέμματά του διαστειρωθήσαν και εν εμψύχισμα ίσχυρόν ερχόμισε τας παρηγιάς της κόρης.

Ο Ρενώ παρετήρησε τοίτο και αλφνης προθήθη την καρδίαν του να κτυπά σφοδρότερον.

— Είχεν εφάτησι :

Ο Μαλαρίας, περισσότερον φροντίζον ν' άποισισι το ένοχοποιητικόν χαρτίον από τας χείρας του Μουράτ, επήρασεν τον γέροντα.

— Σουλταν ! το λέγει,

Ο γέρον έφρασε τότε την χείρα και μ' εν επιβάλλον ήρος απήνευθε :

— Περμάνετε!

Και ο ίδιος απεκύσθη εις το παρατάλευρον μπράν διαμάτιον.

Οι παρευριστοι έμειναν συγκεχυμένοι.

— Τι σημασία αύτο; έσκέπτοντο.

(συνέχεια)

Ἄσπ' Ὀλα

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

Ἰδρυθεῖσα τὸν Αὐγούστου τοῦ 1910.

ΤΙΜΗΜΑ ΕΠΤΑΡΘΗΣ ΕΤΗΣΙΑΣ

διὰ τὴν Τουρκίαν (μετὰ τῶν ταχ. κελῶν) Γρ. 25.—

τὸ ἔξωτικόν * * * * * Φρ. 8.—

Ἐξαρῆται τὰ ἤμισθ.

20 Παρ.—ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ—Παρ. 20

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ

ΤΥΠΟΓΡΟΣ

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ:

ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΜΠΤΟΠΑΖΑΡΟΝ, ΣΑΙΤΣΗ ΣΑΝ, ΑΡΙΘΜ. 16

ΑΠΑΡΑΒΑΤΟΙ ΟΡΟΙ ΤΗΣ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΕΩΣ

1.—Οὐδεμία αἰτία ἐγγραφῆς γίνεται δεκτή ἂν δὲν συνοδεύηται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου.

2.—Τὸ τιμῆμα ἐμβάλλεται ἐκ τῶν ἐπιχειρῶν καὶ τοῦ ἔξωτικῶν διὰ ταχυδρομ. ἐπιταγῆς (matras postal), ἢ τραπεζιτικῆς ἐπιταγῆς, ἢ διὰ τουρακικῶν γραμματοσημῶν ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς.

3.—Αἱ ἀποδείξεις φέρουσι τὴν ὑπογραφήν τοῦ διευθυντοῦ καὶ τὴν σφραγίδα τοῦ φύλλου.

4.—Οὐδεμία διαφήμις γίνεται δεκτή ἄνευ πληρωμῆς.

5.—Τὰ ἀποστελλόμενα πρὸς δημοσίευσιν πρέπει νὰ εἶναι ἐνωπύγραφα. Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται.

6.—Αἱ ἐγγράφαι ἄρχονται ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ἐκάστης ἐξαμηνίας.

7.—Διὰ πάσαν ἀλλαγὴν διευθύνσεως δεόν' ἀποστέλλεται 1 γρόσιον.

Ἐγκαινίζομεν ἐκ νέου ἐν τῇ σελίδι ταύτῃ τὴν στήλην τῆς ἀλληλογραφίας. Ἐν αὐτῇ θέλουσιν εὑρεῖ οἱ ἐπιστέλλοντες ἡμῖν σύνταμον ἀπάντησιν. Ὅθεν παρακαλοῦμεν αὐτοὺς ὅπως ἐν τῇ στήλῃ ταύτῃ ζητήσιν τὴν σχετικὴν πληροφορίαν.

— Ἐν πρώτοις ἀπευθυνόμεθα πρὸς τοὺς φίλους κ.κ. Ἀντιπροσώπους, ἀναφερομεν δὲ εἰς τὴν σχετικὴν ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν τοῖς ἐπέμψαμεν, παρακαλοῦμεν αὐτοὺς α' μὲν ν' ἀποστείλωσιν ἡμῖν— ὅσοι μέχρι σήμερον δὲν ἀπέστειλαν— πίνακας τῶν λογαριασμῶν τῶν κατὰ τὴν β' ἐξαμηνίαν· β') ὅπως δηλώσωσιν ἡμῖν ἐνωρίιστα τὸ ποσὸν τῶν

φύλλων, τὰ ὅποια ἐπιθυμοῦσι νὰ λαμβάνωσι καὶ τὰ ὀνόματα τῶν ἐγγραφέντων. Ἴπομιμνήσκομεν αὐτοῖς ὅτι ὁρος ἀπαράβατος ἐτέθη τοῦ λοιποῦ ἢ προπληρωμῆ τοῦ τιμήματος, διότι μόνον διὰ τοῦ μέσου τούτου θὰ δυνηθῶμεν ν' ἀνταποκριθῶμεν εἰς τὰ ἐπιτακτικὰ καὶ πολλαπλὰ τῆς Ἐπιθεωρήσεως ἐξοδα καὶ νὰ κατορθώσωμεν τὴν ἄμεσον, ἀσφαλῆ καὶ τακτικὴν ἀποστολήν τοῦ φύλλου. Τὸ τιμῆμα εἶναι μικρὸν, ὥστε εἰμεθα βέβαιοι ὅτι οἱ ἐπιθυμῶντες ν' ἀναγινώσκωσι τὸ «Ἄσπ' Ὀλα» δὲν θὰ δυστροπήσωσι κατὰ τοῦ νέου τούτου μέτρου, τὸ ὅποιον εἶναι γενικόν. Διὰ τοὺς μὴ προπληρώσαντας ὁ ἀναγκασθῶμεν νὰ προδῶμεν εἰς τὴν διακοπὴν τῆς ἀποστολῆς τῶν φύλλων.

— Ἐπειδὴ δὲν θυνάμεθα ἰδιαίτερος ν' ἀπευθυνθῶμεν εἰς τοὺς φίλους ἀναγνώστας, ζηλοῦμεν σήμερον ὅτι νομίζομεν περιττὸν νὰ τοῖς ὑπομνήσωμεν τὸν ἀπαράβατον ὅρον τῆς προπληρωμῆς· Ἐλέμεν ἀποστέλλει τὸ πρῶτον φύλλον τοῦ β' ἔτους καὶ εἰς τοὺς μὴ προπληρώσαντας, τοὺς δ' ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἕλεμεν ἀναμείνει 15 ἡμέρας. Ἐὰν προφθάσωσι ν' ἀποστείλωσι τὸ τιμῆμα· παρελθούσης ὁμοῦ τῆς προθεσμίας, θὰ διακόψωμεν τὴν ἀποστολήν, ὅ ἀπικητήσωμεν ἐξ τ' ἀποσταλέντα φύλλα ἀνέπαφα καὶ ἀμεταχειρίστα, ἀπηλλαγμένα ταχυδρομικῶν τελῶν. Ἐὰν ὑπάρξουν δυστροπήσαντες, θὰ γνωρίσωμεν τοῦτους εἰς τὸ δημόσιον.

— Αἱ ἀπαντήσεις εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἐλάθομεν ἀπὸ τῆς 15 Αὐγούστου θὰ δημοσιευθῶσιν εἰς τὸ προσεχές.

Η ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΙΣ

ΔΙΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ

Κάτοχος εἰσεως τῆς γερμανικῆς, τῆς βουλγαρικῆς καὶ ἐν μέρει τῆς γαλλικῆς γλώσσης, ζητεῖ ἀπὸ τῆς διευθύνσεως ἑλληνικῆς ἠρημοειδῆς ἐν Τουρκίᾳ ἢ Ἐλλάδι θέσιν μεταφραστικῆς ἐκ τῶν ἀνωτέρω γλώσσων εἰς τὴν ἑλληνικὴν πολιτικῶν καὶ φιλολογικῶν ἀρθρῶν ἢ θέσιν τακτικῶν ἀνταποκριτοῦ ἐν Βουλγαρίᾳ.

Συνεννοήσεις γίνονται διὰ τῶν γραφείων μας, Galata, Penehembé Bazar, Saitschi Han, No 16 Cons. plö

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

1. Σταυρός.

Ὅριζοντίως ν' ἀναγινώσκεται ἄνθος, καθέτως ἀστερισμός.

(Ἐπιτάγη ὑπὸ Δ. Ροδοκανάκη, Μ. Ρεύμα).

2. Αἶνιγμα.

Τὸ πρῶτον μέρος μου νηοὶ εἶναι τῆς Μισσογείου, τὸ δευτέρου δέ, φίλοι, εἶν' τοῦ Ἐρέβου ἀδελφῆ καὶ σκότους ἰσογείου. Τὸ σύνολον ὁμοῦ κοσμεῖ σφειδύνην διακτυλίου. (Ἐπιτάγη ὑπὸ Γ. Ε. Μιχισσοπούλου).

3. Στοιχειόγραφος

— Ἄν τὴν κεφαλὴν μου κόψῃς καὶ τὸν τράχηλον συγχρόνως, εἰς ὄργανον αἰσθήσεως θὰ μεταβληθῶ ἀπόνως. — Τὴν οὐρὰν μ' ἂν μεταβάλῃς στρατηγὸν εἰθίς μὲ κάμνεις χρόνων ἄλλοτε ἐνδόξιον, σφειδύνην, ἀσπίδων, τόξων. — Ἄν δὲ πάλιν τις θελήσῃ μόν' τὴν κεφαλὴν νὰ λύσῃ κα' ἀντ' αὐτῆς ἄλλην προσθήσῃ, χωρὶς ἄλλο τι νὰ σβῆσῃ, μεταβάλλωμ' εἰς βοσκόν, αἴσιον πολλῶν κακῶν. Θαρρῶ τώρα, φίλε λύτα, πῶς μὲ εἶδες— χοροτῆδα.

(Ἐπιτάγη ὑπὸ Χρ. Καραγιάννη, Καπτορία).

4. Αἶνιγμα

Μήτηρ ὄργιλη, ἐρυθρὰ, ἐγκρύπτει μέλαν βρέφος. Κ' ἐκεῖνο μεγαθύνεται ὡς στροβίλιζον νέφος. (Ἀποστολεὶς Κ. Χ. Πατρίκιος).

5. Ἀπρόδοκτον

Ταξιδεύεται ἐξήγησον δωμάτια δι' ἕκαστον ἰδιώτηρον ὃ ξενοδόχος ἠδυνήθη νὰ τοὺς θέσῃ εἰς 1 μόνον δωμάτιον· πῶς ἐχούρησιν; (Ἀποστολεὶς Νάρκισσος).

Σημ.—Αἱ Λύσεις καὶ τὰ δῶρα θὰ δημοσιευθῶσιν εἰς τὸ ἕδρον φύλλου.

— Εἰς ἕκαστον φύλλον θὰ δημοσιεύονται «Πνευματικαὶ ἀσκήσεις».

— Αἱ ἀποστελλόμενα πρὸς δημοσίευσιν θὰ καταχωρίζονται μὲ τὴν οὐραν.

— Αἱ Λύσεις, αἱ ἀποστελλόμενα ὑπὸ τῶν ἀγοραστῶν τοῦ φύλλου, πρέπει νὰ συνοδεύονται ὑπὸ τοῦ κατωτέρου δελτίου διὰ νὰ ληφθῶσιν ὑπ' ἄμφω καὶ λάβωσι μέρος εἰς τὰ διανεμηθησόμενα βραβεῖα.

ΔΕΛΤΙΟΝ

παίχον δικαίωμα συμμετοχῆς εἰς τὰς Λύσεις τῶν ἐν τῷ β' φύλλῳ δημοσιευμένων αἰνιγμάτων.

ΣΑΤΥΡΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

→ ΑΣΤΕΙΑ ←

Είς τὸ νεκροταφείον κάποια παραγγέλλει ἔν μνημείον.

— Σὰς προειδοποιῶ ὅτι ἂν ὁ τάφος δὲν εἶναι ἕτοιμος ὅταν ἀποθάνω, δὲν θὰ τὸν δεχθῶ.

*

Οἱ φίλοι ἐξέρχονται ἀπὸ τὸ ἐστιατόριον.

— Τί ἐπάθετε νὰ δώση; στὸ γκαρσόνι τόσα πολλὰ γιὰ ποῦρ ποιά;

— Μὰ δὲν βλέπετε; τί ὄραλο ἐταναιφῶρι μού 'δασε;

*

Ὁ χηρευμένω — Ν., πολὺ γνωστός, ξιανινημφείεται ὅταν τὸ ἔμαθε ἡ πρώτη πενθερά του.

— Σανα νημφύεται! Ἄ! τὸν ἄθλιον!... δὲν τοῦ ἤξιζε νὰ χάσῃ τὴν γυναῖκα του...

*

Ἄνατριχιαστικόν:

Ἐκείνη: — Θὰ σκοτώσω κάθε γυναῖκα ποὺ θέλει νὰ σὲ ξελογιάσῃ!

Ἐκείνος: — Μὰ τί διάβολον! Θέλεις νὰ μὴν ἀφίσης γυναῖκα ζωντανὴν σ' αὐτὴν τὴν πόλιν!

*

— Ἴδιωμεν τί εἶναι πραγματικὸς μία χαμένη γυναῖκα.

— Χαμένη γυναῖκα... εἶναι μία γυναῖκα ποὺ εὐφρίσκει κανεὶς παντοῦ.

→→→.....←←←

Οἱ ἔχοντες ἀνάγκη ἀντικειμένων διὰ διαρκῆ ἢ δι' ἀτομικὴν τῶν χρησίων, ὡς καὶ δι' ἀγορὰς γονδρικῶς πρὸς μεταπώλησιν, ἢ ἀπερθινθῶσιν ἐν Γαλιανῷ, ἐνὸς τοῦ Μεγ. Ἐθνικοῦ Χανίου, ἀριθμὸς 13 καὶ 14 εἰς τὴν

ΑΠΘΗΚΗΝ
ΙΑΠΗΝΙΚΩΝ ΕΜΠΟΡΕΥΜΑΤΩΝ
τοῦ ὁμογενοῦ: κ.
ΒΥΡΠΙΔΙΟΥ Ο.Δ. ΣΑΜΠΟΥΡΚΗ
γενικοῦ ἀντιπροσώπου μεγάλου ἐξαγωγικοῦ οἴκου τῆς Ἰαπωνίας.
ἐνθα θέλουσιν εὖθερ ὅλα τὰ ἀριστουργήματα τῆς Ἰαπωνικῆς βιομηχανίας εἰς πρὸς μᾶς ἀπιστευτὸς εὐθηνίας.

— Μασκαρά! Πρόστρυχε! Γαῖδουρι!!!
— Ὁ Κύριος μου ὁμιλεῖ ὡς ἴσος πρὸς ἴσον.

ΛΑΧΕΙΟΦΟΡΟΙ ΟΜΟΛΟΓΙΑΙ
ΚΤΗΜΑΤΙΚΗ ΠΙΣΤΩΣΙΣ ΟΛΛΗΝΔΙΗΣ
Ἰσχύουσιν ἐπὶ 70 ἔτη, κληροῦμενα κατὰ διμηνίαν.
Εἰς τὴν προεχῆ κλήρουσιν ὁ πρῶτος λαχνὸς κερδίζει
φρ. 125.000
ἘΤΕΡΟΙ 1999 ΛΑΧΝΟΙ ΚΕΡΔΙΣΟΥΣΙ ΜΙΚΡΟΤΕΡΑ ΠΟΣΑ
Τιμὴ τοῖς μετροῦσι
Γρ. χρ. 150 πληρωσόμενα ἐφ' ἑκάστῃ
Δι' ἀγῶρος ἀποσπένθησαν πρὸς τοὺς κκ. Ρ. Addally & Co, Χουριέτ Χάν, ἀρ 14, 15 Γαλατά, Κωνσταντινούπολι. Οἱ ἐν τῶν ἐπαρχιῶν καὶ τῶν ἑξωτερικοῦ παρακαλοῦνται νὰ προσεβῶσιναι τὸ τίμημα διὰ ταχυδρ. ἐπιταγῆς μανταλάσι ἢ διὰ τῶν.

Πῶς ὑποδέχεται ὁ Χακκή πασᾶς τοὺς διαδόχους του.